

МГ

МАТЕМАТИЧКА
ГИМНАЗИЈА
БЕОГРАД

МГ ЧАСОПИС

МГ

**ЧАСОПИС ЗА ПОЛИТИЧКУ КУЛТУРУ
И КУЛТУРНУ ПОЛИТИКУ**

Албрехт Дирер: Аутопортрет

МГ
ЧАСОПИС ЗА ПОЛИТИЧКУ КУЛТУРУ
И КУЛТУРНУ ПОЛИТИКУ

Школска 2011/12.
Година XLVI

Издавач:

Математичка гимназија
Београд
Краљице Наталије 37
Тел. 2646-858
E-mail: mg.casopis@mg.edu.rs
www.mg.edu.rs

Директор:

Мр Срђан Огњановић

Главни уредник:

Радивоје Благојевић

Консултанти:

Мирјана Мићић
Бранислав Узелац

Лектор:

Вукосава Гарабандић

Технички уредници:

Марина Ђорђевић
Стефан Прибићевић
Александар Таназевић

Издавање овог броја МГ помогао је
Просветни преглед Београд

САДРЖАЈ

РЕЧ УРЕДНИКА

ГЛЕДАЊЕ НОВИМ ОЧИМА

Радивоје Благојевић
9

**ЉУДИ СУ СПРЕМНИ ДА САКРИЈУ СВОЈА ОСЕЋАЊА, АКО
МИСЛЕ ДА СУ У МАЊИНИ, А РАДИЈЕ ЋЕ ИХ ИСКАЗАТИ АКО
МИСЛЕ ДА СУ ДОМИНАНТНА**

ВУНЕНО СРЦЕ

Марина Павловић, Милош Арсић,
Лука Зечевић, Данко Миладиновић 36
15

СКАНДАЛ И ВЕТАР У ЛЕЂА

Тамара Радивојевић, Маја Јововић,
Милица Мишић, Лука Вујић 36
17

ЗАЈЕДНО САМИ

Јована Средојевић, Драгана Јевтић,
Симон Стојковић, Милан Крстајић 3д
19

ТИМСКИ РАД И ИЗДВОЈЕНО МИШЉЕЊЕ

Борислав Петровић, Милош Митровић,
Александар Јеремић, Александар Бурсаћ 3б
21

ДИКТАТ ГРУПЕ

Давид Цвекић, Никола Томић,
Матија Рогић 3б
23

**ЈАВАШЛУК – НЕОДГОВОРАН, НЕМАРАН И АЉКАВ ОДНОС
ПРЕМА РАДУ**

ГОСПОДАР РАДИША

Стефан Прибићевић, Љубица Цимеша,
Александар Миладиновић, Богдана Нонковић 3д
27

МГ ЧАСОПИС

ЈАВАШЛУК

Илија Бурић, Анђелија Поњавић,
Лазар Радичевић 3д
30

МОДЕРНА ВИЛА И ЗИДАЊЕ СКАДРА

Исидора Бојовић, Стефан Спалевић,
Анђела Младеновић, Тамара Шекуларац 3д
32

МОТО ДАНАШЊЕ ОМЛАДИНЕ

Игор Мартиновић, Адис Дијаб,
Јован Мартиновић, Исидора Ђурић 3д
34

ЗДРАВО ДРУШТВО И БОЛЕСТАН ПОЈЕДИНАЦ

Марко Лимић, Милица Новаковић,
Вукашин Брковић, Катарина Лукић 3д
36

НАГРАЂИВАЊЕ ЛЕЊИХ

Марија Милојевић, Катарина Јованов
Александра Докић, Страхиња Стефановић IV/6
39

САМО ТУЋИМ ОЧИМА МОГУ ДА СЕ ВИДЕ СВОЈИ НЕДОСТАЦИ

ИЗЛАЗАК НА БРИСАНИ ПРОСТОР

Милош Арсић 3б
45

ИНТЕРАКТИВНА ОГЛЕДАЛА

Марина Павловић 3б
47

УМЕЋЕ КРИТИКЕ

Сара Станковић, Миња Перић,
Ана Каралеић, Ана Радојковић 4/4
48

ПРИВАТНОСТ И ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ

ПРИВАТНОСТ КАО РОБА

Ирена Вељановић, Младен Ковач,
Лука Петровић, Емил Маид 3а
53

ДРУШТВЕНА КОЗМЕТИКА И АПСОЛУТНА ВЛАСТ

Рилак Ивана,
Стефан Михајловић, Ђорђе Панин,
Наташа Киш, Андреј Тасић Зе
55

ЛИЧНИ ПОДАЦИ И ПРОВОКАТИВНЕ СЛИКЕ

Миљан Ђиновић, Михајло Кулић,
Ана Мићевић, Филип Пешић Зе
58

УВОД У ДРУГИ ЖИВОТ

Милош Михаиловић, Милан Јоцев,
Немања Лежаја, Ивана Бешлић За
60

УСПОН КИНЕ

КРУПНИ КАПИТАЛ НА ПЛОДНОМ ТЛУ

Јелена Бањац, Александар Милекић,
Слађан Ивковић, Филип З. Стевановић За
65

МУДРОСТ, ЈАЧИНА, СВЕМОЋ

Катарина Ђоровић, Душан Радовановић,
Андреј Лазаревић, Немања Мијатовић За
68

ЖИВОТ ДОСТОЈАН ВРЕМЕНА

Анђела Дорник, Алекса Деспић, Василије Главаш
Стефан Милановић, Игор Милановић Зц
70

УМЕЋЕ ЛЕПОГ ПИСАЊА И ПРАВИЛНО КОРИШЋЕЊЕ МАЧА

Милена Вујадиновић, Небојша Урошевић,
Милан Сатарих, Стефан Браковић Зц
74

КАКО ЗАБОСТИ ЛЕПУ РЕЧ У ДЕБЕЛО УВО

ГОВОР ТЕЛА И ИЗРАЗ ЛИЦА

Наташа Гојковић, Марко Младеновић,
Ђорђе Јовановић, Сара Гојков Зц
79

КАТАЛОГ ЉУДСКИХ КАРАКТЕРА

Александар Кирицић, Зорица Матић,
Марко Млинар, Никола Јован Рецић Зе
82

ЦИВИЛИЗАЦИЈСКИ КРУГОВИ И НОВЕ ЗАБЛУДЕ

Јована Мићић, Ђорђе Лазовић,
Младен Ракочевић, Лука Јовановић Зе
84

СВЕ ПРИЧЕ СЛУЖЕ ПРИКРИВАЊУ ПРОСЕЧНОСТИ ЖИВОТА

Владислав Ковачевић, Нина Дијан,
Соња Огар, Емилија Симић IV/8
86

ВАПАЈ ОБИЧНОГ ЧОВЕКА

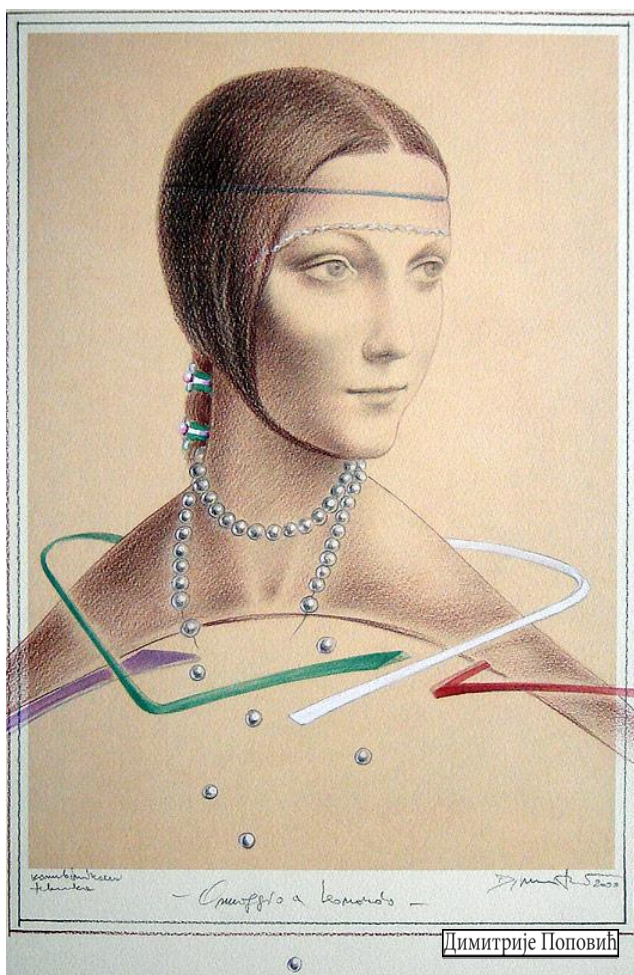
Александар Љубичић, Иван Јордановић,
Јована Ђорђевић, Урош Зечевић Зц
89

ЕЛЕКТРОНСКИ ОБРАДИО И ИЗМЕНИО ДИЗАЈН

Пеца Ивановић IV-7 Шеста београдска гимназија
2012

БЕЛЕШКЕ

РЕЧ УРЕДНИКА

ГЛЕДАЊЕ НОВИМ ОЧИМА

Најразвијеније земље наше планете коначно су преусмериле свој развојни пут од индустријске економије ка економији знања. Прва се базирала на производњи ствари којима се тргује, друга на стварању и дистрибуцији знања и информација које се продају.

У савременој економији знања радници манипулишу симболима, а не машинама. Знање постаје трећи фактор система економије, паралелно са радом и капиталом, па такву економију комотно можемо звати и економијом креативности, пошто је, у суштини, води људска креативност.

Водећи теоретичари постиндустријског друштва свакодневно истичу велики значај креативности, иновативности и генијалности у тој економији знања, што и није необично. Сами у још нејасним контурама, запажамо и осећамо да су технолошка и иновациона револуција као „локомотиве развоја“ данас промениле не само начин рада и стварања и комплетну слику улоге човека на почетку новог, 21. века.

Иако су школе засноване на нашој култури и одражавају њене вредности (оне су огледало друштва!), технолошке промене које су измениле, унапредиле и убрзале свет, овде се готово не осећају образовни систем нам је остао крут и непромењен, па је тиме зинуо огроман јаз између процеса школског учења и подучавања и начина усвајања и коришћења знања у свакодневном (ваншколском) животу. За резултат имамо отуђење образовања од друштва и деце која се рађају у том друштву.

Данас знамо више (или сматрамо да знамо) о учењу, сазревању и развоју. Из друштва које је живело у информативној оскудици стигли смо до заједнице која трпи под бременим „информацијске преоптерећености“ (вишак информација које отежавају њихово правилно разумевање). Просечан грађанин са рачунаром и модемом, сада располаже са више информација него обе светске силе (оба супротстављена блока) у Другом светском рату. Другим речима, и примера ради: “Гугл” моментално има више од шест милијарди (и бројем: 6.000.000.000) страница,

које би, кад би биле одштампане чиниле планину високу 430 километра!

Ако нам Организација за економску сарадњу и развој (ОЕСД) перманентно предочава да је креативост базни принцип економије знања, онда је најважнији задатак свих нас, који се бавимо образовањем да оспособљавамо ђаке за креативно учешће у стварању иновација.

Кен Робинсон, педагог и драматург, у свом надахнутом говору 2010. године „*Започнимо образовну револуцију*“ тврди да се „савремено учење одвија у групи, да је кооперативност кључ развоја“. Тврдња се заснива на идеји да људи у свакодневном животу много уче од вршњака, као и да је то још један од образовних потенцијала који школа не сме да гуши. Напротив, треба да подржава, подстиче и инспирише и индивидуално и групно учење.

Овај број часописа МГ зачео се ове школске године у време када су ученици наше и Шесте београдске гимназије, на часовима Устава и права грађана, радили писмене радове - појединачно и групно - под (временским) притиском, на једном или блок-часу, и кад је решено да се то изда у штампаној и електронској верзији.

Подржала нас је Весна Антељ, директорица и главна уредница “Просветног прегледа” која уме да препозна креативни израз гимназијалаца.

Ученици су делали марљиво, стваралачки, искрено, па иако ти продукти можда нису увек оличење “магичног и обичног реализма“, уочићете првенствено колико пажње придају детаљима. А право умеће и зрно заносне и дубоке истине врло често се крије - баш у детаљу! Не каже се тек фразе ради : Бог је у детаљу!

Један од значајних пројеката усмерених на развијање модела образовања за 21. век је пројекат „*Школовање за будућност*“, Организације за економску сарадњу и развој (ОЕСД). Полазећи од једноставног запажања да, иако је образовање врло дугорочна инвестиција, доношење одлука у вези са образовањем, најчешће је - краткорочно. Вођени тим искуственим сазнањем, експерти покренули су програм изградње оквира и стратешког промишљања будућности домаћег образовања.

Будућност се не може до танчина предвидети. Међутим, може се назрети обим потенцијалних будућности, могу се анализирати пожељне полуге будућности и путеви до њивовог “инсталисања” у нашој стварности. Може се успешно и целисходно размишљати барем о два облика, два сценарија, о вероватном и пожељном, имајући обавезно на уму да је у овом часу наш образовни систем (опет ћемо нагласити да је он уједно и огледало друштва) трапав, успорен, бирократизован

што ће несумњиво успоравати и умањивати - и неизбежну реформу и њене домете! Наше образовне установе се, нема сумње, морају реформисати и трансформисати тако да школе постану основни друштвени центри, да буду институције учења и учеће институције, односно најсажетије казано да буду - мреже учења! Звучи лепо, али имајући на уму садашњу слику нашег друштва, то, нажалост, делује као најмање могући смер. Зашто? Па школа је још увек бирократски систем који се опире променама. Школе, као што и сами увиђате, још делују као заокружене (али и зидовима окружене!) одвојене целине. На сличан начин донекле су одвојени, односно „неумрежени“, одељења, наставници и ученици...Свако на свој начин себи довољан, али из угла најављиване будућности - свако „неумрежен“ и прилично безначајан. Јер у оваквој (бирократској) организацији нема довољно разноликости и разнородности у приступу проблему, нема експериментисања, смеле иновативности. Ничег, или барем врло мало оног, што би нам помогло да препознамо будућност која је пред вратима, а и да она пригрли нас као „децу у коју верује“.

Школе као мреже за учење (ово је најпожљивији сценарио) потпуно су нове школе, утемељене су у већ добром развијеним друштвима, засноване су на различитим религијским и културним интересима, те подржане информационим технологијама.

За разлику од претходног, најнепожељнији сценарио је крах образовног система проузрокован проблемима у настави, мањкавом квалитету кадра - где наставници огорчени условима за рад и напоредовање, прелазе у друге атрактивније сфере рада.

Савремени живот, поновићемо, убрзано се мења. Технолошка и информациона револуција захтева и образовну (р)еволуцију. Да ли ће наша актуелна и врло конзервативна култура, у којој и са којом живимо, допустити ову (р)еволуцију образовног система, питање је које ће остати отворено.

Почетни корак ка напретку, на том новом друму, неминовно тражи промену досадашње перцепције, или, како се о томе још лепше изразио гласовити писац Марсел Пруст:

„Прави пут до открића налази се, не у тражењу нових простора, већ у гледању новим очима“.

Радивоје Благојевић

ЉУДИ СУ СПРЕМНИ
ДА САКРИЈУ СВОЈА
ОСЕЋАЊА,
АКО МИСЛЕ ДА СУ У
МАЊИНИ,
А РАДИЈЕ ЋЕ ИХ
ИСКАЗАТИ АКО
МИСЛЕ ДА СУ
ДОМИНАНТНА

ВУНЕНО СРЦЕ

Људи су као крпене лутке, уверени да се у њима крије много више, уверени да се у свој тој вуни крије срце. Надају се да ће неко негде открити начин да то срце издвоји. Заправо, заборављају да је вуна запаљива, да тканина гори, окована бесом, онда када дозволе себи да су само крпене лутке. Понадају се да ће их неко некада разумети, открити вредности које се крију, открити више од онога што им свет да за право. И управо због те ароганције мисле да су сви остали људи, њима битни, плаве виле које ће им дати живот, љубав. Али, не! Нема веселих малих цврчака, нити милих доброћудних плавих вила. Само ароганција, бол и егоцентричност. Јер су и сви остали људи само крпене лутке, празни, испуњен мишљу да вреде више него што заиста вреде.

Зато постоје осећања, да замажу зидове бојом, залепе тапете, и, можда, учине да илузија буде тек нешто више стварна. Откривање осећања је много више од пуких речи. Толико људи мора имати различите приступе стварима.

Неки су као вулкан, изненада плану, сруше и спале читава села и градове... Лава њиховог беса расте у слојевима, а хлади се покривајући огромну површину. Други су као поплаве. Њихова осећања тихо и полако добијају на снази, али неизоставно праве подједнако велику штету остављајући ствари, које су биле на дну, да плутају на висини онога што нормално показују другим људима. Затим, ту су и они који као ураган руше све пред собом, носећи све, успевајући у томе да све то, сав тај терет, само добија на силини, све док након врхунца не остане само пустара. Поломљене даске, отворена врата никада да буду затворена, насеља преживелих на којима је само да што пре забораве и обнове.

Управо ти начини на које људи манифестују своја осећања одређују тип особе, откривају о њој много више него што је та особа хтела. Баш зато људи највише откривају о себи онда када причају о другим особама, другим стварима... Ти начини зато и јесу силе природе, окрутни, непредвидиви, и увек неизбежно болни.

А, опет, људи су друштвена бића и нормално је да траже утеху и друштво других људи. Међутим, као окрутна створења заслепљена сопственом ароганцијом и болом, групишу се искључиво око људи који им одређеним критеријумима и

одговарају. Чак ни тада, ипак, нису потпуно заштићени и једини начин да дозволе себи да поново прикажу своја осећања јесте да се осете супериорно, да живе у тој илузији да не могу бити повређени. Тада траже додире, бесмислене или смирујуће, ретко када је битно, само док та утеха седи ту, у сенци, како не би уништила осећај доминације.

Много пута је то најлакше манифестовати кроз секс и то је један од разлога зашто је секс и постао масовни облик физичке доминације данас. Јако је битно наћи особу са којом се то може поделити, јер секс много пута неизоставно доведе до провале осећања, најчешће са женске стране, што доминантну страну често доведе у незавидан положај, сатерану у ћошку, што нас опет враћа на оне исте природне катастрофалне провале осећања.

На крају, долазимо до тога да људи заиста крију своја осећања ако се осећају усамљено или безвредно, нађу начин то да компензују, било кроз друштвена окупљања или секс. Самим тим намеће се закључак да се развојем цивилизације и друштва развијамо и патологије, искључиво како би заштитили себе, користећи механизме одбране, надајући се да ће неко у нама видети нешто више од само празне крпене лутке испуњене запаљивом вуном.

**Марина Павловић,
Милош Арсић,
Лука Зечевић,
Данко Миладиновић**
36

СКАНДАЛ И ВЕТАР У ЛЕЂА

Људи се боје да своје мишљење, своје жеље, ставове и осећања гласно изговоре пред другима ако наслућују да неће наићи на разумевање околине, може се догодити да буду извргнути руглу, исмевани, понижавани и доведени у веома непријатне ситуације. У неким случајевима, опет, када знамо да имамо подршку, да и други мисле једнако као и ми, то нам даје „ветар у леђа”, постајемо самоуверени и добијамо снагу да се изразимо, чак и супротставимо неистомишљеницима у мањини, били они у праву или не.

Примера за оба случаја има веома много. На пример, оба су веома слично изражена у такозваном случају „мобинга“. Мобинг је, нажалост, прилично честа појава у којој су људи злостављани на свом радном месту. Особе на истакнутим позицијама (радним местима) злостављају, понижавају и вређају своје подређене. Злостављачи и не морају бити особе са већом „моћи“ у датој фирми. То могу бити и људи на истим, па и нижим позицијама, ако се нађу у већини или су подржани од утицајнијих колега. Начини злостављања могу бити веома разнолики. У питању могу бити и психички, па чак и физички облици насиља, односно вербални или невербални. Наравно да овако нешто није прихватљиво. У друштву са овим степеном образовања, цивилизација, самим тим и њени појединци, би морали бити хуманији и више окрену према људским потребама, жељама, хтењима и осећањима.

Ко сме у данашње време да искаже своја права осећања?

Хммм...

Када отворим новине, или било који „културни“ часопис, и видим мноштво познатих и славних личности, са својим велелепним кућама, базенима, колима и толиком срећом и осећањима које деле са целим светом, осетим горчину. Осетим се малом и безначајном. Тада схватим да никога не занима шта ја имам да кажем и како се ја осећам. Немам моћ, нити толико материјално богатство које је данас, очигледно, предуслов да би нас други приметили и поштовали, и зато се осећам малено у свом малом свету и одбијам да покажем своја права осећања. Мишење не делим ни са ким јер се плашим да тако не дозволим другима да ме због тога још више „спуштају“ и понижавају. Не смеју да упознају мене у правом светлу јер би имали моћ да то

онда искористе против мене. Славни, с друге стране, немају тај проблем јер поседују дивљење других, тј. нас, обичних људи, па своје најинтимније откривају целом свету. Њих најсрамотнији испади и скандали дижу међу зезде, док би за нас то значило крај социјалног живота. Зато што они имају подршку бројних фанова, а ми смо мајушни, „нормални“ и сами.

Чињеница да људи у мањини скривају мишљење је природна последица везана за преживљавање. Већина је имала моћ, људство и више хране па је логичније било поћи за већином. Из истих разлога је већина наметала своју културу, законе и моралне норме, док је мањина губила своју културу.

Целокупна историја је уствари прича о паду већине у мањине, и подизању мањина у већине. Интересантна је чињеница да је мањина куповала већину обећањима моћи и богатства. Овакво друштвено уређење постоји од када постоји и класно уређење. Постоји мањи број људи који контролишу све аспекте друштвеног живота и тиме контролишу већину.

Група у којој радим чине три девојке и ја. Оне чине већину и њихово мишљење је “јаче“ од мог. Зарад функционалности групе сакривам своје мишљење занемарујући своја осећања. Претпостављам да се овако осећају мањине у нашем друштву.

**Тамара Радивојевић,
Маја Јововић,
Милица Мишић,
Лука Вујић
36**

ЗАЈЕДНО САМИ

Живот је такав да се човек често стиди онога што га чини јединственим и покушава да то скрива од других, чак и од оних њему најближих. Та људска жеља за прихваћеношћу један је од најутицајнијих диригената нашега живота. Неретко се дешава да наша потчињеност групи угуши наш идентитет.

Лако нам је да се изразимо када знамо да су наши ставови у складу са ставовима нашег окружења. То нам јача самопоуздање, охрабрује нас, чини нас одважнијим; притом наша веза са околином постаје чвршћа и сигурнија. Али шта када наша размишљања нису у складу са групом? Тада долази до битке између личног идентитета и осећаја припадности. Који ће бити исход зависи од тренутних околности и расположења. Да ли поступити искрено, и остати доследан својим идеалима, или задовољити потребу за припадношћу и послушати инстинкт који нас гура ка групи? Заправо, ово је сукоб два инстинкта у свакоме од нас, које добијамо рођењем не можемо избрисати. Ако пак покушамо да их сакријемо или потиснемо, они ће кад тад испливати и то интензивније него пре.

Често је страх тај који утиче на наше одлуке. Слабе и плашљиве људе страх нагони да раде управо оно чега се највише боје.

Живети у страху и кајању, страху од смрти и самоће нас изједа изнутра. Не да нам да спокојно склопимо очи и дахнемо душом бар на трен. Али живот је суров. Често од нас тражи да баш тада, у тренуцима унутрашњег немира и неспокојства дамо свој максимум и будемо срећни. Највише нам штете осећања мање вредности и стида што смо такви какви јесмо, или боље речено што смо онакви какви мислимо да јесмо. Живот је најбољи показатељ да оно што мислимо о себи, има веома мало сличности са оним што заправо јесмо. Када се у нама одвија борба између страха и личног идентитета, живот нас примора да бирамо између себе и осталих. Али у складу са народном пословицом “На муци се познају јунаци.”, наша снага и јачина се тада истичу. Тек тада се виде наше праве особине. Онај ко нас тада прихвати, прихватио наше истинско ја. То нам може дати мотив и снагу за сутрашње борбе. Подстиче нас да останемо доследни себи, и улива нам извесну дозу самопоуздања. Али ово је борба која траје вечно. То што смо данас

окончалии битку, не значи да ће нам и сутра поћи за руком. То је живот, непрестана борба. Ако се не ухатимо у коштац са њим, изгубићемо и нестати, постаћемо само један више у низу губитника који су изгубили себе.

Тенденција ка квази зближавању или груписању има дубље корене од самог припадања. Примећеност је кобнији и скривени мотив за неискрене изливе осећања. Припадање се заснива на квази зближеним односима са другима, чија је цена одбацивање свога ја.

Наиме, људи који се “слажу” са групом небитних начела и схватања, заправо само желе да припадају. Док они који излазу свој став, који је неретко радикалан, остају упамћени. Ретки су они који успеју да се изборе са тежином терета који носе такви поступци. Обично уздигну себе у својим очима. Тада почињу да живе живот у очима других. Од тог трена, они корачају обазриво, тумачећи сваки корак ради очувања свог угледа. И онда, после неког времена забораве ко су били, поједе их тама своје бедне ћуди. У другима они су оставили неизбрисив траг, али како они себе виде? Зар је то мање битно? Живели су исувише прорачунато, да су изгубили себе. И онда дође тренутак када се испред њих створи амбис, и када страх учини своје. Стојећи на рубу амбиса, гледају у њега, одакле их стакленим погледом, беживотно, посматрају очи њихових родитеља. То је моменат када схвате да су лагали друге, а највише саме себе; када схвате да не могу живети без других, али ни без личног идентитета.

Понекад не треба скривати своја осећања, већ их треба храбро показати. Ми ипак нисмо створени да бисмо били сами. Ипак смо најлепше тренутке провели у друштву када смо се заједно смејали, играли и шапутали. Зато појединци понекад треба да се подреде околини.

Можда ово и није тако сложено као што изгледа. Можда одлука о томе да ли се супротставити групи када се са њом не слажемо, или јој се повиновати, се своди на чисто одмеравање добитака у случајевима када поступамо на један, односно на други начин. Логично је да човек поступи тако да највише добије тј. онако како њему изгледа да ће највише добити. Човек ће често не размишљајући, донети исхитрене одлуке, које ће можда бити погрешне. Ко је у праву, то нико не зна, јер како кажу, истина је негде између.

**Јована Средојевић,
Драгана Јевтић,
Симон Стојковић,
Милан Крстајић
ЗД**

ТИМСКИ РАД И ИЗДВОЈЕНО МИШЉЕЊЕ

Људи у свакодневној комуникацији, показују своју зависност од примања информација са разних страна, слушања туђих ставова и искустава, ради опште обавештености, али и своју тенденцију да околини наметну своје мишљење о некој теми. У друштву сваки појединац углавном бира и сам започиње дискусију о теми о којој је добро информисан и која би могла да буде колико-толико интересантна за саговорника и инспиративна да се започне расправа.

Дакле, човек у жељи да буде информисан, свакодневно ступа у дискусије различитог типа, размењујући своје ставове о нечему и истичући међусобна неслагања, али само у конструктивном смислу, односно у међусобној толеранцији.

У разговору свака страна треба да има своје мишљење, али је кључно поштовање туђег. Овим примером се треба послужити и у групном, тимском решавању неког проблема. У оваквој заједници, тиму, мора постојати вођа који ће управо слушањем туђих мишљења и њиховим комбиновањем и усаглашавањем највероватније доћи до решења за своју групу и себе.

Тимски рад мора постојати у сваком организованом предузећу, односно установи и сваки њен појединац ће имати своју улогу и дати свој допринос у решавању проблема, односно задатка целог тима. У тиму је потребно чути свачије мишљење, али под условом да је сваки појединац овакве успешне организације компетентан да даје своје мишљење о предстојећем проблему.

Међутим, увек постоји ризик да своје мишљење даје особа која није компетентна за то, и ту може доћи до конфликта. У тиму се могу истаћи људи који су заиста поткрепљени потребним знањем и информацијама и њихова доминација у тиму би требало да буде у потпуности оправдана, али би дошло до велике штете за заједницу, уколико би особа неспособна да разрешава проблем постала доминантна у тиму.

Овде може доћи и до друге крајности, односно да особе које не цене своје мишљење довољно, иако је врло конструктивно, не искажу свој став и тада је цео тим ускраћен за идеју.

Наредни друштвени проблем би представљао толику скромност појединца у исказивању свог решења, да сматра да ако се његово мишљење у било чему разликује од мишљења и осећања

доминантне већине, сматра да његов приступ проблему - уопште и није исправан. Такво мишљење треба одмах одбацити, односно треба управо такве појединце, који мисле да њихово мишљење није битно саслушати и можда укомбиновати са досадашњим решењем.

Да би се свакоме дало право да искаже своје мишљење и осећања, пре тога се мора пажљиво изабрати састав тима који ће учествовати у заједничком пројекту. Мишљења људи који себе сматрају безвредним могу се истаћи и силом, ако се у њима пробуди револт против оних доминантних људи чије се мишљење слуша. Такав је пример код неких револуција, устанака који се дижу да би се поштовало мишљење мањине.

Ово се може поредити са свим великим револуцијама. Док је народ био незадовољан и док је све било на одређеном нивоу, могло се живети у скривању осећања и поштовању мишљења већине. Међутим, када је све то прешло неку границу и кад је народу нешто пукло, они су све учинили и постали доминантни. Тако, док је елита на власти нормална према мањинама, мањи не пристају да живе у страху, али када се елита исквари и страх пређе границу, елита се скида са власти, док се из мањина диже нова елита да управља. Док не пређу границу.

**Борислав Петровић,
Милош Митровић,
Александар Јеремић,
Александар Бурсаћ**

36

ДИКТАТ ГРУПЕ

У модерно доба људи живе животом бржим него раније. Брз темпо живота и много обавеза приморавају човека да за кратко време пуно пута мења средину. Свакодневно се суочавамо са низом различитих ситуација у којима смо осуђени на разне врсте интеракција са другима. Често у тим ситуацијама зависимо од других људи и њихових поступака. Сваки појединац има своје мишљење о различитим темама, али када се више појединаца нађе у ситуацији у којој је неопходна њихова сарадња, комуникација је кључна.

У тим случајевима када група појединаца треба да сарађује, људи зависе једни од других. У свакодневном животу просечних људи овакве ситуације се често јављају.

Да би тако насумично оформљене заједнице добро функционисале, потребно је да људи буду усклађени. Та усклађеност се постиже квалитетном и искреном комуникацијом. Међутим такође је кључно да се у свакој групи људи издвоји лидер. Та особа која се одреди за лидера треба да вршу улогу организатора и усклади рад других чланова. Лидер је дужан да саслуша сваку идеју и у договору са остатком заједнице донесе одлуке.

Остали чланови заједнице не треба да се повлаче. Они треба активно да учествују у раду групе. Сваки члан било које заједнице има право на лично мишљење. Међутим, како људи често чак и током једног дана мењају средину и налазе се у различитим скупинама другачијих људи, свако од њих формира мишљење о различитим стварима под утицајем те средине. Добро је да сваки члан заједнице отворено каже своје мишљење и подели га са остатком заједнице, али не треба заборавити да у свакој групи сваки члан формира свој лични став као и да ставови могу бити јако различити.

У ситуацији када се размењују ти ставови људи се приклањају другим људима са истим или сличним ставовима.

Није ретка појава да се у некој групи људи на овај начин формира неколико подгрупа у којима људи деле ставове. То је сасвим нормална и природна појава и она не треба да дестабилише функционисање групе већ да разменом идеја побољша рад.

Шта се дешава кад у некој заједници већина чланова дели исти став о некој теми? Не треба нипошто заборавити и онај

мањи део који евентуално има другачије мишљење.

У таквим ситуацијама појединац који примети да се његово мишљење разликује од већине, мора одлучити да ли ће то мишљење ипак сачува за себе. То људи обично раде у страху да се не сукобе са другим члановима заједнице. Ако неко, ко је мањина, суочи своје различито мишљење са остатком заједнице, може бити осуђен и потиснут.

Такве ситуације не би требало да се догађају. Сваки човек који има осећања за која сматра да се разликују од осећања осталих људи ипак треба да отворено та осећања подели са другима. Исто тако остатак заједнице је дужан да прихвати осећања припадника мањине без омаложавања и свако треба да научи да цени туђе ставове. Ако се ово реализује, људи неће имати потребу да скривају своја осећања када сматрају да су у мањини.

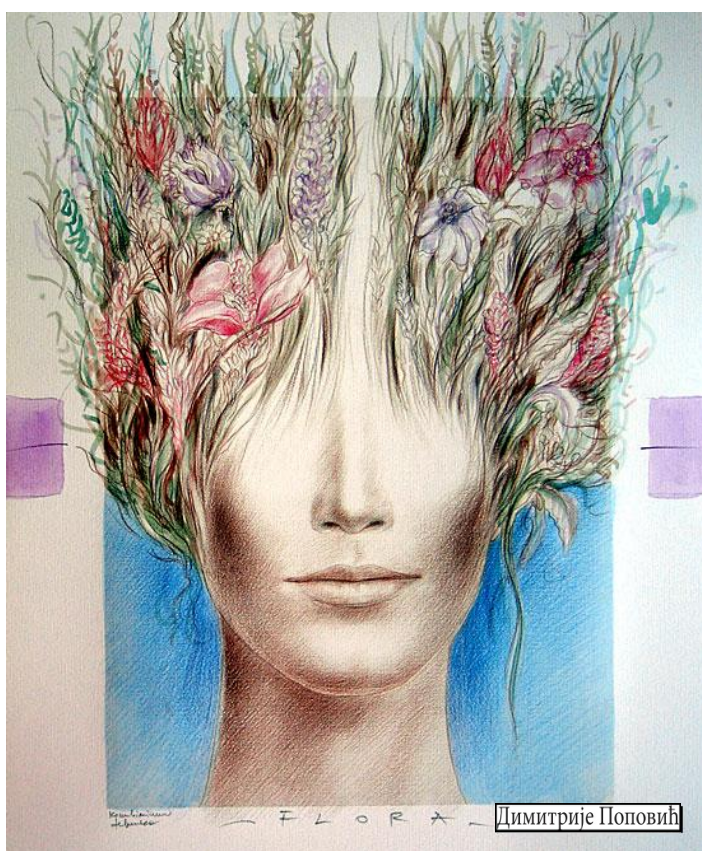
Доминантни чланови сваке заједнице увек први изразе своје ставове, али они не треба да те ставове гурају и потенцирају. Важно је да доминантни чланови науче да саслушају и испоштују осећања свих чланова заједнице, па чак и размоте предлоге оних у мањини.

Ако се у свакој заједници људи науче да поштују туђа мишљења, тада се неће јављати ситуације да се неко ко не дели мишљење већине осети запостављено или да сматра да је угрожен ако своја осећања подели са људима који можда не деле његове ставове.

Наше друштво се ипак креће према томе да нико не буде потиснут из заједнице и да се свачије мишљење цени и поштује, за разлику од неких ранијих доба када су припадници већине угњетавали припаднике мањина. Сада се то мења и сваки човек има прилику да исказе своја осећања чак и ако није један од доминантнијих.

**Давид Цвекић,
Никола Томић,
Матија Рогић**
36

**ЈАВАШЛУК –
НЕОДГОВОРАН,
НЕМАРАН И АЉКАВ
ОДНОС ПРЕМА РАДУ**

ГОСПОДАР РАДИША

Лица:

Директор фирме

Директоров отац

Радиша - радник фирме

Касандра – секретарица фирме

Директор седи у канцеларији, заваљен у своју нову ко-
жну фотељу. Држи ноге на столу, пије скуп виски и пућка
томпус. Чита најновији број часописа који се бави скупоценим
аутомобилима. Међутим, спокојство прекида секретарица.

Сцена I

Касандра – Имате позив од оца.

Директор – Уфф, не могу сада да причам са њим, реци му да
сам на састанку и пребаци га Радиши.

Касандра – (директору) У реду. (У слушалицу)-Ваш син је
тренутно заузет, али ћу вам пребацити везу Радиши.

Сцена II

Отац – (Радиши) Како си, Радиша, јел' има пуно посла?

Радиша – Ево, није лоше. Па, не знам како да вам кажем,
али ствари са фирмом не стоје најбоље...

Отац – Шта?! Како то мислиш? По причи мог сина, рекао
бих да напредујете. Како је ситуација могла да постане одједном
лоша?

Радиша – Па у томе и јесте ствар. Видите, мени је тешко да
ово кажем, јер вас веома поштујем, али немам другог избора...

Отац – Па реците, аман, о чему се ради?!

Радиша – Видите, ваш син не говори истину. Тренутна си-
туација је веома лоша: посла има мало, клијенти нас напуштају,
отпуштамо раднике... Фирма је заиста у лошој позицији.

Отац – Е па, то су веома тешке речи. Ја ћу то морати лично
да проверим. Али, хвала на искрености. (Спушта слушалицу,
поново зове сина).

Касандра – Извините, господине, али директор је тренутно
заузет, има веома важан саста...

Отац – Ма, немој ти много да причаш, него ми дај оног
имбецила, јеси разумела?

Касандра – У реду.

Сцена III

Касандра – (Директору)-Знате, отац инсистира да прича са вама...

Директор – Ма добро, јесамли ти, ја бре, рекао да му кажеш да сам на састанку!

Касандра – Знам, али делује веома узнемирено, нисам могла ништа да учиним.

Директор – Е па, глупачо, када ти кажем нешто тако и уради. Ај, пребаци ми везу.

Отац – (Директору)-Је ли, на каквом си ти то важном састанку?

Директор – Па причао сам са делегатима из неке велике фирме о битном пројекту...

Отац – Ма, је ли? А што сам ја онда добио информацију да фирма пропада? И да ме ти све време лажеш? Да ли је то истина?

Директор – Има ту мало истине, али нисам хтео тебе да оптерећујем глупостима...

Отац – Какве глупости, па ја сам ту фирму подигао на сопственом зноју, балавче, а ти си се нашао да је уништиш! Желим да видим добре резултате, и то брзо. Од сада пратим сваки твој корак. Да ли сам био јасан?

Директор – У реду, поправићемо стање, ништа не брини. (Спушта слушалицу).

Директор – Па, како си, Радиша, како посао?

Радиша – Па, није баш најбоље. Данас још увек није било посла...

Директор – Ма јел'?' А извини, откуд теби идеја да причаш мом оцу тамо неке приче и бајке, и то све иза мојих леђа? Хајде, то хоћу да чујем.

Радиша – Па, шефе, како да вам кажем, али ја сам само истину рекао. Посла заиста нема, радници су незадовољни...

Директор – Ма немој, криза, кажеш?

Радиша – Па да, имамо пуно проблема.

Директор – А видиш, Радиша, ја мислим да си нам тренутно ти најслабија карика у ланцу. Жао ми је што ово морам да ти саопштим, али отпуштен си.

Радиша – Али како то, ја сам веран радник ове фирме већ двадесет година, како ћете ми наћи адекватну замену?

Директор – Па о томе више не мораш да бринеш, зар не? (Залупи слушалицу).

Сцена IV

Радиша, покуњен, паковао је ствари из канцеларије. Био је погођен великом неправдом. У њему је куљао бес, осећао се страшно оштећеним. Али, чврсто је био одлучио да неће очајавати, него се пробити сам својим путем.

Наступила је економска криза, несрећно време за бизнис. Међутим, вредни Радиша је основао фирму, и мада је стартовао од самог дна, брзо се пробијао у свету бизниса.

У међувремену, директорова фирма је готово пропала. Директоров отац се разболео, није могао да поднесе терет губитка фирме. Сам директор се пропио, трошио новац којег је било све мање и мање.

Правда је дошла по своје. Радиша откупљује фирму од свог бившег директора.

Сцена V

Директор је након разговора са оцем био веома узнемирен. Размислио је шта би могао да уради.

Директор – Касандра, дођи у моју канцеларију и доведи Сабрину.

Након неколико минута, обе су ушле у директорову канцеларију.

Касандра је била елегантно обучена, имала је високе штикле, црне чарапе, мини сукњу, белу кошуљу, кроз коју се назирао црни грудњак, и сако. Коса јој је била затегнута у коњски реп. Имала је лице попут анђела: танке обрве, ватрене очи, од чијег погледа застаје дах, пуне усне, румен јој је прекривала образе. Она хитрим покретом распусти и разбаруши косу.

Сабрина, њена сестра близнакиња, носила је кратку хаљину и дуге чизме. Испод провидне хаљине су се могле назрети танге.

Касандра – (директору)-Реци нам, драги, зашто си узнемирен?

Сабрина – Не брини, ми ћемо да те орасположимо...

**Стефан Прибићевић,
Љубица Цимеша,
Александар Миладиновић,
Богдана Нонковић**

ЗД

ЈАВАШЛУК

У кући Шона Џона Лука
увек се јела добра штука.
За његовог дједа морскога вука,
Кога су звали Капетан Кука
кувар је стављао превише лука,
од чега је свима било мука.
После једног дугачког поста
Кука кувару рече „Доста!“,
„Отера луком свакога госта,
за женидбу у селу нико не оста ,
прети ми ћерка већ скоком са моста.“
„Ствар и није тако проста,“
бранио се кувар Коста
„а увек можеш јести тоста.“
Шта Кука рече тајна оста,
ал’ временом Коста мајстор поста.

У кући Шона Џона Лука
никада није била бука.
Његов отац, командир пука,
пријатељ славнога Џејмса Кука,
презираше вику, цику.
Од приче више волео је слику,
а од разговора мимику.
Доведе зато немога Мику,
батаљона свога дику,
да газдинску води политику.

На имању Шона Лука
не виде нико ни вука ни смука
нити младог Перегрини Тука,
јер шумара виспреног је рука
ухватила сваког баука.

Где је сад кућа Шона Лука?

Ноћ је била, још свак спава,
кад ено чудноватог сплава

где пристаје покрај старог чуна.
На сплаву са два шогуна :
Шинђи Кагава и друг му Акизава.
Приђоше кући тише од мрава,
преслаб им противник беше брава,
као и уснули чувар Сава.
Шон те ноћи никако не спава,
кад уљезе виде обузе га страва.
У бег се даде, што чу да спашава,
но сваки покушај већ беше бадава...
Из куће излете, а за њим и глава.
Тако Куки наплати се природа алава,
а имање доби син јединац Јава.

„Лако ћемо“ млад господар рече,
„Од газдинства друге су ми ствари прече.
у провод ћу ићи свако вече,
само ће јагње од сад да се пече.“
Наједном престаде слуга дрва да сече,
све крушке из врта поједе мече.
Од суседа хваљен у Лукових мук
замени Јавиних бубњева звук,
Који и таласа надјача хук.
разиђоше се убрзо слуге
господаре да дворе друге
јер оданост им беше попут боје дуге.
Ето шта учини Јава Ш. Лук.

Такав би крај био ове приче дуге
да свирку не чу и Елингтон Дјук,
те неће млади господин Лук
иако не свира прелудијуме и фуге
у руке никада узети пијук,
или какве лопате друге.

**Илија Бурић,
Анђелија Поњавић,
Лазар Радичевић
ЗД**

МОДЕРНА ВИЛА И ЗИДАЊЕ СКАДРА

Бројне негативне особине српског менталитета често се сажимају у реч јавашлук која је постала и ознака за стање преовлађујућег одсуства реда и поразног исхода покушаја да се он успостави. Некажњив отпор према поштовању законом утврђених правила исказује се могућношћу да се свако, сходно својим интересима и потребама, понаша како жели. Одсуство контроле и неефикасно спровођење постојећих закона, недостатак смисла за рационализацију и ред карактеришу многе појаве на мапи нашег културног и друштвеног живота које се, без сагледавања њихових правих узрока, тумаче јавашлуком.

Уколико су овом одомаћеном турском речи означене појаве као израз негативног социопсихолошког стања, онда би се њихови узроци могли потражити у спорости, презирању времена и обавеза према ефикасности и тачности. Спорост која доводи до закашњења заправо је родно место јавашлука, који је од синонима за спори животни ритам и рад – турско аваш у значењу споро, полагаано – постао и ознака поменутог стања.

Успоравање и одуговлачење начин је игнорисања и не извршавања договорених и уговорених обавеза, и непоштовање важећих законских одредби и правила која регулишу области јавног живота. Из спорости и закашњења проистичу и друга битна одређења јавашлука: неодговоран, немарани алкав односпрема раду. Јавашлук постаје црта менталитета људи који своје опирање поштовању закона и правила исказују склоношћу да раде по свом нахођењу и да таквим односом према другима остварују своје интересе. Прототип тог стања је јавашлија, онај који избегава посао, нерадник и ленштина, а када је принуђен да ради, онда то чини неодговорно и несавесно. Он је алкав, запуштен и прљав, невољан да ради како треба, па зато прави грешке и оставља за собом препознатљиве замрљане трагове. Његове брљотине се не чисте и не исправљају, јер симболизују околну сагласност да се и тако може. Овакво понашање зависно је првенствено од социокултурне реалности и сазнања о непостојању одговарајућих механизма за спровођење постојећих закона, јер се исти појединци сасвим другачије понашају у земљама с доследно изграђеним правним системом. Слици културне запуштености средине доприноси одсуство јасне, идејне и планске перспективе о побољшању постојећег стања

које се слабом мотивацијом и неодговарајућим поступцима само погоршава. Оно се најбоље огледа у односу према јавном времену и простору који показује на који начин се схвата њихов значај у контексту организовања живота и потврђивања свог постојања.

Стању јавашлука погодује непостојање одговарајућих институција утемељених на стварним вредностима као носиоцима образовног и васпитног система, па појединци који би требало да раде једно – мисле на друго почну да се баве нечим трећим. У тој дифузији се и тежње ка великом добру претварају у своју супротност.

Међутим, и поред жеље да се понашамо сходно наведеном стандарду, да не радимо оно што хоћемо, већ оно што нећемо, силе које нас спречавају да остваримо жељени циљ указују на своју моћ. Оне су некада представљане као демони, попут негативне виле која је ометала грађење Скадра. Рушећи већ изграђено, оне спречавају наше самоизграђивање, односно наше долажење до циља. Данас те демоне можемо пронаћи у нама, оном делу нашег бића над којим немамо потребну контролу и које има власт над нама, уместо да ми владамо њим. Хаотичност и анархоидност, које владају нама, онемогућавају да рационално организујемо и уредимо колективни живот.

Уколико је ослабљена тежња ка доследности и принципијелности у сенци прејаког мотива за прагматичношћу, импровизацијама и самосналажењем, онда је доминација тактичког над стратешким умом само најопштија одредница нашег дуго трајућег независног стања које, повлађујући овом менталитету, постаје чинилац његовог одржавања.

**Исидора Бојовић,
Стефан Спалевић,
Анђела Младеновићи,
Тамара Шекуларац
ЗД**

МОТО ДАНАШЊЕ ОМЛАДИНЕ

Реч јавашлук води порекло од арапске речи „јаваш“ што значи сутра. У српски језик је стигла преко Османлија. Негативну конотацију добија када се посао константно одлаже за сутра („јаваш“) што резултује недовршеним послом.. Дакле, јавашлук је одлагање посла и представља немаран однос према раду, алкавост на радном месту и нагомилавање незавршених послова. Јавашлук је, нажалост, мото доброг дела данашње омладине. Још је тужније што се јавља код многих ученика и студената који би у будућности требало да представљају интелектуалну елиту нашег друштва.. Модерне изреке које најбоље описују јавашлук су:

„Одложен ко положен“

„Што не мораш данас остави за сутра“

„Почињем од сутра“

Иако је јавашлук штетан за самог појединца, велику штету наноси и околини. Најбољи пример је деловање јавашлука на учинак групе. Нерад само једног члана може да доведе до неуспеха целе групе. У пројекту где математичар треба да изведе неке прорачуне и проследи их даље, кашњење успорава целокупан пројекат.

Шта је уопште узрок јавашлука? Можда је то уверење да ће неко други надокнадити њихов нерад и довршити њихове послове. У ствари, главни узрок јавашлука је мањак слободног времена. Људи који нису задовољни својим животом, који се нису довољно забављали у младости покушавају да наведене недостатке надоместе забушавајући на радном месту. Ова појава се најчешће манифестује у државним институцијама, где појединац није директно одговоран за крајњи исход посла, па не може да трпи драстичне репрекусије свог јавашлука. Као што је познати економиста 19. века, Адам Смит, рекао:

„Рад је једини извор друштвеног богатства“

Може се закључити да је због уске повезаности јавашлука са нерадом и неефикасношћу у многим предузећима смањен профит, што је резултовало смањењем економског потенцијала државе, њеног буџета и у крајњем случају угледа домаћих произвођача у иностранству. До овог последњег долази директним утицајем алкавости радника (које нико не надгледа, а слабо су плаћени) на квалитет производа. Као

пример можемо навести нашу познату фабрику аутомобила, као и пољопривреднике који су стављали камење у вреће са краставцима који су били намењени за извоз у Русију.

Насупрот државним институцијама, проблем јавашлука је много мање изражен у приватним предузећима. Радници се налазе „под присмотром“ и великом притиску да оствареним резултатима задрже запослење, што у данашње време уопште није лако. Као пример да се нека држава бори против јавашлука наводимо Јапан. Запослени су потпуно посвећени циљевима предузећа, а јавашлук представља велику срамоту за појединца. Ипак, ни тамо проблем јавашлука није идеално решен јер због ретког коришћења годишњих одмора и превеликог притиска на радном месту често долази до нервних сломова или, још горе, самоубиства.

Дакле, потребно је наћи неку средину између ова два приступа. Људи нису машине и потребно им је да „забушавају“ и „блеје“ у току дану да би могли да се носе са стварношћу. Само ови тренуци не би требало да испуне радни дан појединца. У ствари, најбитније је да свако схвати да јавашлук није друштвено прихватљив, и као такав мора се контролисати.

Долазимо до закључка да је јавашлук противник друштвеног просперитета, којег као кртица подрива и омета у сваком позитивном кораку. Неприметно улази у све поре друштва и изједа га изнутра. Највише изговора за јавашлук људи проналазе у мањку слободног времена, али уз добру организацију јавашлук се може потпуно избећи. Када би се људи мање жалили и више радили на превазилажењу својих проблема и тако дали узор другима, проблем јавашлука би био сведен на минимум.

Јавашлук се не исплати. Свако треба да „мућне главом“ пре него што почне да забушава јер ће му то кад-тад доћи главе. Одлагањем се само наглашавају обавезе када дође „станипани“ све ће да се уради „набрзака“ и траљаво, ако се уопште уради. Јавашлук такође може бити извор насиља и мобинга на радном месту јер неспособни, неквалификовани и лењи запослени пребацују своје одговорности на подређене и разним уценама изнуђују њихове услуге.

Можемо окарактерисати и овај наш рад као јавашлук, поготово његов крај, јер је у недостатку времена написано на начин који се види из приложеног. Најискреније извињење упућују потписани ученици.

**Игор Мартиновић, Адис Дијаб
Јован Мартиновић, Исидора Ђурић**

ЗД

ЗДРАВО ДРУШТВО И БОЛЕСТАН ПОЈЕДИНАЦ

Наша трочлана комисија која се бави дугогодишњим испитивањима о структури односа и карактеристикама једног друштва, последњих неколико месеци посветила је пажњу једној од најзаступљенијих особина која влада у њему, а то је немарност према обавезујућем послу. Кроз многе разговоре са испитаницима извукли смо доста важних чињеница везаних за овај феномен. Кроз следећу исповест, једног од испитаника, М.Л. представићемо колико је јавашлук отежавајући фактор у функционисању једне особе:

„ Ја сам савршен пример алкавог, неодговорног и немарног ученика. Увек учим кампањски, немам потребне свеске и уџбенике, нити пишем редовно. Не придајем велики значај томе. То ме никада није занимало и одувек сам време потребно за учење користио за друге активности, од којих немам никакве користи. Свестан сам да ме је такав однос према школи одувек спречавао да будем успешнији. И није у питању само школа, већ било која активност. Никада нисам био педантан и детаљан. Знајући да ме то спутава, пар пута сам и покушао да урадим нешто по том питању. Покушавао сам да радим детаљније, да пишем читкије и сличне ствари које могу побољшати учинак у послу. Нажалост, ниједном нисам истрајао у својој намери, тако да је моје опхођење према послу остало исто. “

Након ове исповести, морамо покушати да пронађемо узроке и потенцијална решења за овај заиста озбиљан проблем.

На крају крајева, дугујемо бар толико несрећном МЛ.

Главни узрок јавашлука лежи у човековој анималистичкој природи. Да будемо прецизнији, мислимо на примитивну тежњу човека да задовољи своје најосновније потребе. То га спречава у разумној тежњи да обави посао од кога ће имати дугорочне користи. Такође, један од узрока је и наследни фактор. Заиста, велика је вероватноћа да ће дете неодговорних родитеља испољити сличне особине касније у животу. Коначно, последњи важан фактор је утицај средине, под тим подразумевамо васпитање које долази до изражаја у породици и прихватање друштвених норми које у зависности од друштва могу више или мање утицати на појаву јавашлука и других

негативних особина. Пошто морамо прихватити да апсолутно здраво друштво не постоји, јасно је да ни апсолутно здрава особа не може постојати. Као таква, она ретко може имати здрав однос према раду, тј. чешће га прихвата као наметнуту обавезу уместо као здраву друштвену активност којом доприноси напретку заједнице.

Наша истраживања су показала и да одређена јединка има различит однос према раду када ради самостално и када ради са више људи. Када ради са више људи, она је мање напета и до изражаја долази тимски рад. Такође, битно је напоменути и да не треба судити о односу особе према раду на основу њеног изгледа. Сетимо се пекара док меси хлеб. Његове руке су у тесту, кецеља му је прекривена брашном, али за њега не можемо рећи да има алкав однос према раду. Слична ситуација се дешава и када аутомеханичар ради свој посао испод неког аутомобила. Постоје и случајеви када је особа неодговорна само према једном послу који јој није привлачан, док према другим пословима она има одговоран однос. У другим случајевима, особа је по природи лења и њен однос према раду је немаран независно од посла који обавља.

Некада се може десити да и особе које неодговорно и немарно обављају свој посао, обаве успешно тај посао. Ипак, наше статистике показују да су случајеви када је однос према раду немаран, неодговоран и алкав, а посао лоше урађен, много чешћи. Лоше урађен посао може бити узрок многих несрећа. Зато могу настати проблеми ако особа која има неодговоран, немаран и алкав однос према раду, обавља посао од кога зависи велики број људи. Ако куварица у школској кантини немарно обавља свој посао, може се догодити да употреби неки покварени састојак и да много деце оболи од тровања храном. Ако је хирург немаран, пацијент не само да неће бити излечен, већ може и умрети ако хирург погрешно. Ако ватрогасац не крене одмах када зазвони аларм за узбуну, материјална добра могу бити уништена, а људски животи угрожени, неко може умрети или задобити тешке повреде. Познато нам је да су сви велики научници који су оставили неизмеран допринос напретку цивилизације били одговорни према раду, а неки су чак запостављали потребу за храном и сном да би завршили некакав пројекат који је много побољшао наше животе. Тако је наш познати научник Никола Тесла неколико дана проводио у својој лабораторији без тренутка одмора мислећи на нашу будућност.

Одговоран однос према раду нам може обезбедити боље

услове за живот. Зато један део овог рада посвећујемо и начинима да се излечи неодговоран, немаран и алкав однос према раду. Један од начина је да се промени средина и друштво са којим проводимо време. Уколико не можемо да се концентришемо на учење у кући, можемо отићи у градску библиотеку где ћемо сигурно имати већу концентрацију када око себе видимо људе који марљиво уче. Битно је да постанемо свесни да од нашег односа према раду зависи и наша будућност, а и будућност наших ближњих.

Циљ овог нашег рада био је да пробудимо свест људи о овом проблему који постаје све чешћи у нашем окружењу. Надамо се да сте у њему препознали наш одговоран, марљив и педантан однос према раду.

**Марко Лимић,
Милица Новаковић,
Вукашин Брковић,
Катарина Лукић
ЗД**

НАГРАЂИВАЊЕ ЛЕЊИХ

Јавашлук је нешто што је иманентно самој људској природи, можда је чак њоме и условљен. Поставља се веома важно питање: да ли и како спољашња средина и наша околина утичу на наш однос према раду (нераду). Већина полази од претпоставке да основни и најинтензивнији утицај на појединца, његове ставове и основе понашања врши ни мање ни више, него управо најближа околина, а то је у већини случајева породица. У области психологије су вршена детаљна и подробна испитивања којима је научно доказано да се деца највише развијају у првим годинама живота. До осме године ми стичемо прва искуства са спољашњом средином и баш у том кључном периоду дете формира свој однос према обавезама и задацима који су му постављени. Ово ће се касније продубити и развити, и та особа ће се у будућем периоду по узору на то опходити и према школским и другим накнадно стеченим обавезама.

Долазимо до закључка да припадници друштвене заједнице и околине у којој се појединац развија дефинитивно утичу на истог; али то није нужно у позитивном смислу; већ напротив, околина која се и сама понаша недолично, негативно утиче на појединца и додатно поспешује његову немарност у свим сферама његовог живота, па самим тим и у односу према раду.

Поставља се још једно важно питање: чиме резултира аљкавост одређене особе и који је домет штете коју она наноси самом појединцу, његовим ближњима, пријатељима, сарадницима или се чак може веома фатално одразити и на цео друштвени систем, јер појединчева неодговорност заиста може у било ком смислу угрозити његов индивидуални рад. Још горе је када се та немарност одрази на његове колеге и друге људе који су неизоставно повезани са њим и условљени његовим радом, а нису у стању да утичу на његов карактер и унапред зацртан став о вредности и важности радне обавезе коју би требало да сви заједно испуњавају.

Људи су одувек тежили савршеном друштву, па је тако први пут и формирана идеја о идеалном друштвеном поретку, социјализму. Овде се говори о друштвеној идеји која се базира на личној одговорности појединца према својим радним обавезама и правима и сматра се да у оваквом друштву сваки човек треба да сам доприноси онолико колико је способан, али и да

од друштва узима само онолико колико му је потребно. Сходно томе, систем награде (надокнаде, плате) базира се на томе да иста радна места треба да буду једнако вреднована, а да ће сваки човек да обавља све своје дужности које су му тим радним местом биле наметнуте и предодређене. Овај друштвени поредак не оставља места за неодговорност и немарност, јер то није претпостављено чак ни као опција. То је вечити људски сан о идеалној држави замишљеној под именом Утопија, у којој нико није присиљен ни на шта, већ сам бира и прихвата обавезе које је у стању да испуни. Нажалост, људски карактер није такав. Лична тежња сваког појединца је да за што мање труда и рада пожње што веће заслуге и награде. Зато се стално срећемо са лошом ситуацијом да сви гледају како да избегну своје обавезе, а притом су спремни да траже свакаква права; и особина која почиње да се негује, расте и шири попут куге је лењост. Није то без разлога један од седам смртних грехова, јер посматрајући друге како се аљкаво понашају, и сами стичемо потребу да занемаримо неке наше обавезе, зато што не видимо поенту тога да ми радимо када око нас сви прибегавају доколици. Губитак воље као последица туђег јавашлука који притом постаје и наш, доводи до смањења рада и улагања, па се и цео лепо замишљен систем олако распада.

У свакодневном животу наилазимо на ситуације и велики број примера који могу да потврде претходно речено:

1. Још од раних дана, посматрајући своје већ искусне старије рођаке, деца умеју да се претварају да су болесна или прибегавају разним другим опцијама како би избегли баналне обавезе, као што су срећивње собе, скупљање играчака... Прво то чине наивно, невешто и онако дечје; међутим, како су старији, све су искуснији, и њихова неодговорност се повећава.

2. У школи јавашлук може да се испољи на више начина. Данас у наставно-образовним установама деца уче како да „тимски“ ураде задатке, преписавши од другог. Морална одговорност, а поготово жеља наше омладине за самосталним и пажљивим односом према раду је давно замрла. На оваквим будућим људима и академским грађанима се заснива „светла“ будућност наше земље.

3. И коначно, радна места. Најважнија, кључна улога особе је да у свом друштву буде човек који покреће машину. Оваква радна места која су од егзистенцијалне важности у нашој држави, нажалост попуњавају особе које су од свог детињства научиле и приметиле да је јавашлук, тачније неодговоран, немаран и аљкав однос према раду, најбољи начин остваривања личне користи. На позиције код нас су данас доспели људи без моралних вредности и образовања, који ће повући друштво са собом у понор.

Као што је у наведеним примерима споменуто, јавашлук је данас честа појава која је свуда заступљена и, штавише, подржавана. Чини се да су код нас лењи негативци награђени и да чак лакше постигну своје циљеве. Уз оваква уверења не можемо ни од будућих генерација очекивати ма какав другачији став, до да је немар и неодговорност позитивна особина. Наш једноставан закључак је да је нашем друштву неопходна промена и успостављање система у коме ће се рад ценити.

**Марија Милојевић,
Катарина Јованов
Александра Докић,
Страхиња Стефановић**
4/6

Шеста београдска гимназија

**САМО ТУЋИМ
ОЧИМА
МОГУ ДА СЕ ВИДЕ
СВОЈИ НЕДОСТАЦИ**

ИЗЛАЗАК НА БРИСАНИ ПРОСТОР

Оно што понекада видимо, што нам откупи и украде погледе, не представља истинит одраз, већ само визију, фата-моргану лепоте. Права вредност је душа, у њој је скривена сва наша спољашњост, наш прави сјај, који некако никада не бледи, не нестаје, премашује видљиво и говори нам о слепилу површности. Увек треба завирити у душу, јер је у њој, дубоко, попут изласка из лавиринта, сакривена наша истинска личност.

Мишљење никада није небитно. Оно утиче на свакога, али не истим интензитетом. Потреба да посматрамо људе око себе не јавља се сама од себе. Она јесте у нама, сама се покреће и буди нам жељу да ту потребу и испунимо. Као што један камен не може упалити ватру док га другим не ударимо, тако и потреба да посматрамо људе око себе неће доћи све док нам ти исти људи не помогну да је створимо у нама.

Посматрамо друге људе да бисмо унапредили себе, да би се прилагодили њима, али прво што на људима приметимо јесу њихови недостаци. Прво питање које се, понекад и несвесно буди, јесте: „Јесам ли ја лепши (лепша) од ње (њега)?“

Примитивно, али истинито.

Друге људе гледамо да бисмо уочили њихове мане, њихове недостатке и тако издижемо себе ако смо бољи од њих. Летимо у личним заблудама испуњеним многобројним подсмесима горима од нас у некаквом физичком, али и психичком погледу. Док се наше гладне душе не насите туђе туге коју изазивамо чак и упорним и несакривеним погледима не престајемо да посматрамо такву особу. А да ли се ико од таквих људи запитао гледају ли други људи њих и смеје ли се неко њиховој личности. Каква је уопште њихова личност? Да ли људи у њима проналазе мане и да ли су се толико винули у небеса да уопште не виде себе?

Мали број људи је на овакве ствари и помислио.

Живимо у времену различитости, а не унемо ценити исте. Наше мане и недостатке потискујемо дубоко у себе и чувамо их похлепно, више него највеће благо, кријемо их као змија ноге. Одговор на тему рада јесте: ДА, наше мане не видимо сами већ на њих можемо налетети тек онда када се нађемо у ситуацији када оне могу доћи до изражаја и када их нечије туђе очи могу видети, тамо негде, где се храни туђа душа...

МГ ЧАСОПИС

Улице мрака и нашег личног бола остају празне. Наши недостаци леже тамо, на неком тротоару испод гомиле шминке и боја, далеко од свих, али не од нас.

Милош Арсић
36

ИНТЕРАКТИВНА ОГЛЕДАЛА

Како је могуће видети себе онаквима какви јесмо туђим очима када су људи ташти, егоцентрични и сујетни? Не можемо изаћи из својих оквира, ма ни по коју цену. Не верујемо другима, нећемо ни да уважавамо њихово мишљење. А зато што смо сујетни, нећемо моћи ни њиховим очима погледати себе. Зато, свако од нас себе тражи искључиво у огледалу. Има ли то смисла? Јер, то у огледалу нисам ја. Особа из огледала је мени супротна.

Ево станите испред огледала и подигните десну руку. Да, десну. Видиле ли? Ваш „одраз“, особа из огледала, подигао је леву руку.

Зато засигурни знам да особа из огледала није ја. Оно што одаберем, рецимо, да обучем, што је мени лепо, мој одраз то изврне, обрне, и то с времена на време не буде онако како је требало.

Управо зато сви тражимо потврду ислјучиво од огледала. Мислимо да ће само она рећи истину, да само тај одраз неће бити зао према нама.

Али, нисмо у праву. Иако огледала говоре истину, она нису једина. Она показују, али ћуте. Нису ли много боља интерактивна огледала – туђе очи.

Размислите о томе када се следећи пут погледате у огледало. Није ли много боље огледати се у туђим очима, и кроз њих. Јер она можда не пружају само окрутну слику нас самих, онаких какви јесмо. Можда пружају и наду за побољшање, веру у развој личности, начин да будем најбоља верзија себе...

Марина Павловић

36

УМЕЋЕ КРИТИКЕ

„Слушај онога ко те је упозорио на твоје мане као да ти је открио највеће благо“, чувена је Будина мисао. У њој је садржано много врлина и мудрости које је, како се чини, модеран човек заборавио. Бити што бољи и дичити се свим могућим врлинама, као да је постао приоритет савременог човека, који је у већини случајева несигуран у себе, и своју личност, коме је мањак самопоуздања напросто иманентан. А заборавља се да је највећа од свих врлина управо – скромност. Насупрот њој, највећа мана је не бити свестан својих недостатака, не бити свестан своје личности у потпуности. Јер, ниједан човек није савршен, оно што је до јуче била мана, данас врло лако може постати врлина. И, исто тако, особина којом смо се некада поносили може се преобратити у ману.

Само велики људи прихватају своју несавршеност. И знају да је своје мане најтеже открити. Поправљање и уклањање наших недостатака је немогуће без претходног откривања. Некада нисмо сами способни да их откријемо, јер нисмо објективни при посматрању и анализи нас самих. Такође, пред собом ћемо увек наћи неки изговор за сваки поступак, оправдање за сваки чин док је, са друге стране, друге лакше осудити и оцрнити. Можемо рећи да у туђој осуди уживамо, притом се не обазирати на себе и грешке које сви правимо. Зато није лако да допустимо да сами будемо предмет те оцене. Често је у питању страх од сопственог одраза у туђим очима, али то је оно са чиме се морамо суочити како бисмо сазрели као личност. Нажалост, превише размишљамо о томе како нас други доживљавају и какво мишљење има неко ко је потпуно стран. Њиховом суду придајемо велики значај, чак се некима од њих дивимо и видимо у њима идоле, желимо да будемо попут њих, али не у смислу људскости и врлина, већ у оном лошијем, материјалном смислиу који нас гризе и у данашње време све више окупира. Постајемо опседнути стварима, предметима, скупим и упадљивим, не бисмо доказали колико смо доминантни. Генерално, људска алаовост и незајажљивост су и довеле друштво у лоше стање у коме се данас налази. Сетимо се да је умна сиротиња увек била, и биће, гора од материјалне. Потреба за вишим циљевима и доказивање у сваком смислу подстиче да се губи људска индивидуалност и све подређује потребама друштва. Чинећи ту гешку, тај исти човек је увреда за околину, а тиме највише

повређује себе, мада он тога ни сам није свестан. А и како да буде, када се уопште не труди да проанализира сопствену личност. Људски его доминира, а за осећања и патње других је изгубљен слух. У тренутку када схватимо да нам је потребно упознавање и надоградња сопственог ја, морамо најпре допустити људима који су нам блиски да нас боље упознају. Нажалост, само посматрајући туђим очима можемо постати свеснији својих мана и врлина и као разумна бића схватити какве су нам промене потребне, не бисмо ли постали бољи људи и исправили грешке које свесно и несвесно чинимо. Јер, управо туђе очи имају изоштренији вид од наших, а имају и магично дејство продирања у дубину наше душе. Прихватимо похвале, које нам свакако импонују и нашем егу чине праву послатицу, али умеће је прихватити критике, што је свакако одлика оних највећих и најумијих припадника наше врсте.

Не смемо бити затворени према другима, нити на слабијима лечити своје неостварене жеље и амбиције, већ се, свакако, треба окренути побољшању и изградњи нормалнијих међуљудских односа, а толеранцију подићи на виши ниво, без љубоморе и личних интереса. Али, можда неке и даље није јасно како да се усавшавамо ако не прихватимо себе у потпуности? То је једино могуће ако оставимо по страни сујету, спустимо све механизме одбране и сами или уз помоћ ближњих, потрудимо се да своје грешке исправимо. То захтева много храбрости, коју свако од нас има, али се само ретки усуде да је покажу, јер човек је, упркос свему, најрањивије биће, а најслабији је на своју сујету.

**Сара Станковић,
Миња Перић,
Ана Каралеић,
Ана Радојковић
4/4**

Шеста београдска гимназија

ПРИВАТНОСТ И ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ

ПРИВАТНОСТ КАО РОБА

Приватност као појава је саставни део човека као индивидуе. Иако је друштвено биће и дели свој живот са осталим људима, увек постоји део његовог живота који жели да остави за себе, јер му то омогућава да се осећа сигурним и јединственим.

Без обзира на тежњу да сачува своју приватност од друштва, он као радознано биће жуди да завири у туђу приватност. У тој жељи развија многе методе за остваривање свог циља. Можда некад то ради и подсвесно, не знајући да рад и оно што можда не жели да неко њему у ради.

Сваки човек има своје проблеме и желећи да пронађе решења, он у почетку открива своју приватност породици, па својим најбољим пријатељима, а сада све чешће (појавом нових технологија) открива и на интернету. То је често велика мана нових друштвених мрежа.

Америчка војска је створила први облик повезивања својих база видовима електронске комуникације. Настаје као тежња повезивању америчких база у тајности, далеко од јавности. Касније исти концепт користи у банкама, данас не можемо замислити једну просечну породицу без рачунара и интернета.

Као што све у животу има своје добре и лоше стране, тако интернет и остала средства масовне комуникације, као што су телевизија, новине и радио, имају своје предности и мане.

Масовна средства комуникације омогућавају нам да будемо информисани о свим светским дешавањима, као што су актуелна политичка дешавања у земљи и свету, као и спортска дешавања и временски услови у свету. Интернет служи и као средство забаве на коме се могу наћи разни занимљиви садржаји попут музике, филмова и видео игара.

Потребом да се људи повежу на интернету су настале друштвене мреже као вид међусобне комуникације. Постоје многе друштвене мреже попут Фејсбука, Твитера, Јутјуба, Мајспејса итд. На њима се можемо повезати са људима из свих крајева света, стицати “пријатељства”, чак и упознати свог будућег животног сапутника. Поред тога постоји велика база огласа који нам могу пружити шансу да пронађемо запослење, као и да купимо ствари које су нам потребне.

Све што смо навели до сада су корисне и употребљиве ствари, поред тога интернет нам доноси и ону лошу страну, може

нас угрозити.

На интернету постављамо своје личне податке попут адресе, броја телефона на увид свим корисницима. Тако се често претерује у томе. Ретки су они који се “боре” против злоупотреба и угрожавања нечије личности.

На пример, Фејсбук је место где људи могу постављати и слике нагих тела. Тако, без обзира на све позитивне стране, друштвене мреже омогућавају развијање разних врста перверзија, као што су педофилија, зоофилија, наркоманија, воајеризм, егзибиционизм ...

Наше је мишљење да друштвене мреже на неки начин подстичу људе да откривају своју приватност, и тако је нарушавају. Сматрамо да је сваки појединац сам за себе најодговорнији за све то, али свакако није на одмету поразговарати о разним лошим искуствима осталих, али и претходно успоставити све услове коришћења неке друштвене мреже.

Дакле, обратити пажњу када на интернет постављамо своје слике, адресу становања, број телефона и остале податке.

Апел свима, пазите се злоупотреба.

Масовна средства комуникације, међу којима је и интернет, имају способност манипулације јавним мњењем, што подрозумева и промену мишљења појединаца. Појединци масовна средства комуникације прате јер се њихова мишљења поклапају са онима која добијају од интернета.

Квалитет људских живота је одређен значењима која су примили од других. Свако живи у свету таквих значења. Ниједан човек се непосредно не суочава са светом праве стварности. Приватност, путем друштвених мрежа, постаје доступна широким народним масама и људски лични, приватни подаци постају “образовање” многим људима.

**Ирена Вељановић,
Младен Ковач,
Лука Петковић,
Емил Маид
За**

ДРУШТВЕНА КОЗМЕТИКА И АПСОЛУТНА ВЛАСТ

Мане друштвених мрежа

У доба када су друштвене мреже постале у обичајен вид комуникације међу људима, поготово међу млађом популацијом, појавио се проблем приватност и података. Млади људи, поготово они који немају баш много искуства често остављају своје приватне податке који могу бити злоупотребљени на различите начине. Наиме, ако намерно или ненамерно на наш профил на некој од актуелних друштвених мрежа поставимо информације о послу, адреси, мобилном телефону или кредитној картици, они могу бити предмети интересованости одређених људи или група људи који их могу употребљавати у различите намене. Наравно, не морају све те намене да буду лоше. Остављени подаци такође могу бити и разлог лакше доступности послу или пословних партнера, што у данашњем бизнису скоро да постаје пракса.

Данас је уобичајено да се преко друштвених мрежа (Фејсбука, Твитера,...) информишемо о различитим производима. Један од најпознатијих примера друштвених дешавања организованих преко друштвених мрежа су свакако организације протеста против апсолутистичких власти у Либији, Сирији, Египту и другим афричким државама. То је са друге стране доказ о томе како ствари промовисане путем друштвених мрежа убрзо могу да постану и глобалне. Међутим, многе компаније остварују огроман профит рекламирајући своје производе преко друштвених мрежа. Неке компаније козметике, моде, поседују само своје интернет производе. На неки начин то је добро јер у цену производа не улази и цена маркетинга, јер су све друштвене мреже бесплатне, и можемо да се информишемо о производима који се не продају у нашој земљи. Понекад друштвене мреже служе за рекламирање производа који нису довољно добри. Данашњом технологијом можемо направити веома добру фотографију неког производа, и тако, дељењем те фотографије можемо добити доста купаца за неки веома лош производ. Купци на тај начин постају незадовољни куповином а да би уопште могли да купе те производе, они су приморани да оставе своје личне податке, који касније могу бити злоупотребљени.

На друштвеним мрежама нико не може да гарантује да су подаци које неко остави истинити. Потпуни странци могу

се представити као наши пријатељи и злоупотребити наше податке. То је злоупотреба нечијег идентитета. Чак и да не дође до злоупотребе, никада не можемо само на основу нечијег налога знати све о њему. Честе су појаве педофила и разних манијака који своје жртве налазе на друштвеним мрежама. Лаковерно се можемо упустити у разговор са таким људима и поверовати им. Полиција је забележила многе случајеве силовања и убистава. Починиоци таквих кривичних дела могу бити лако ухваћени, јер и они морају да оставе некакве податке. Међутим, много је и оних који немогу бити ухапшени, јер се оно што раде не рачуна као кривично дело. То раде политичке странке које манипулишу људским мишљењем. Оне користе и туђе податке за своја истраживања и пропагирање које нико не може да им забрани. Друштвене мреже развијају јаку зависност што је опасно, поготово за децу. Што зависнији од друштвених мрежа постајемо, више ћемо података остављати и то не обавезно свесно.

Врлине друштвених мрежа

Мада постоји доста недостатака друштвених мрежа и интернета морамо нагласити и добре стране. Прва највећа добит је поседовање мноштва информација који су у сваком тренутку доступни свакој особи на свету. Такође, велика предност је изношење мишљења и коментара, али и критиковање чиме се могу побољшати многе ствари у свету. Интернет и друштвене мреже могу послужити за едуковање и образовање тако што људи међусобно мењају своја искуства и размишљања. Постоје и друштвене мреже које служе за комуникацију путем видеолинка чиме се људи могу виђати и дружити потпуно бесплатно. Велика улога мрежа је да својим корисницима пруже задовољство мноштвом видео игара, музичких спотова и апликација. Друштвене мреже имају и улогу у пословним односима чиме се стварају нови пословни односи, али се врши и куповина и продаја разних ствари. Могу нагласити да је највећа предност повезивање људи (повезивање рођака који се дуго нису видели, старих пријатеља и школских другова), тиме се обнављају стари пријатељски односи и стварају нова познанства, али се и рађају нове љубави.

Поређење

Постоје разне методе заштите приватности. Једна од њих је пажљиво бирање интернет пријатеља. Други начин је да се заштите злоупотребљиви подаци тако што би били изостављени из личног налога на друштвеним мрежама. Једна од заштитних мера је родитељска контрола. Немогуће је успоставити потпуно безбедност, јер криминалистичке технологије стално

МГ ЧАСОПИС

еволуирају. Такође, немогуће је забранити друштвене мреже, због прихода које остварују њихови власници. Однос између доброг и лошег када су у питању друштвене мреже је 3:1. Једно је тачно, као и у реалном животу, морамо бити обазриви.

**Ђорђе Панин,
Стефан Михајловић,
Ивана Рилак,
Наташа Киш,
Андреј Тасић
Зе**

ЛИЧНИ ПОДАЦИ И ПРОВОКАТИВНЕ СЛИКЕ

Рачунар је један од изума који је у човечанству нашао веома широку примену, почевши од једноставне сврхе да чува податке, обавља сложене операције ка сада све популарнијим друштвеним мрежама. У данашње време незамисливо је живети без рачунара и интернет конекције. Осим што представља један од најчешће коришћених извора информација, интернет данас служи и за забаву, комуникацију са пријатељима и породицом, и размењивање мултимедијалних садржаја.

Као последица тога, млади данас проводе превише времена на интернету и друштвеним мрежама не водећи рачуна о својој приватности и сигурности.

Поред својих добрих страна као што је одржавање контаката са породицом при одласку на студије или пословне путеве у иностранство, интернет има и мана. Иако се друштвене мреже максимално труде да заштите своје кориснике, лоше ствари се ипак дешавају. Младе девојке јавно објављују провокативне слике које потом круже интернетом и злоупотребљавају се, не схватајући да ту има ишта лоше. Млади су сувише наивни и лако наговорљиви на страшне и бесмислене ствари. Пример зато су колективна самоубиства чија се организација врши углавном преко друштвених мрежа; организовани напади на националне мањине, позивање на насилно рушење система, организовање криминалистичких акција и још много ужасних ствари које лоше утичу на човечанство и опште друштвену сигурност.

Проблем злоупотребе информација је такође врло присутан, иако се последице тога не могу тек тако приметити. То може да угрози колико појединца, толико и веће организације и предузећа. Ту спада хаковање туђих профила, упадање на веб странице разних фирми, банковне рачуне, крађа личних података, идеја и планова итд.

Јавља се и педофилија као велики друштвени проблем који се шири и путем друштвених мрежа. Педофили преко лажних профила ступају у контакт са младима и представљајући се као једни од њих успевају да уговоре састанак и тако долази до несрећних догађаја.

Поред силовања и напада, као последице састанака с непознатима долази и до отмица, одвођења на принудни рад,

логоре, продавања у бело робље, врбовања у секте, одвођења у јавне куће и убистава.

Већина људи није толико наивна да насадне на наведене преваре, али је зато зависност од интернета честа. Људи све мање читају и виђају се уживо, већину времена проводе код куће за рачунаром уместо у природи.

Осим свих лоших страна које могу да изгледају веома страшно и одбојно, друштвене мреже се не би одржале да не пружају својим корисницима и оно што им је потребно. У ово време после силних ратова и бурних периода менталитет људи се променио и они трагају за неком врстом сигурности и мањком неизвесности. Да ли је лепше остати у своме дому, далеко од других који представљају конкуренцију и препреку ка сопственим циљевима и срећи? Крај свога огњишта свако је свој газда, а напољу се човек осећа мали, безначајан, нејак и угрожен. За неке је то довољно да направе избор и да то потпуно испуни њихов живот дајући му било какав смисао за којим сви трагају, понекад и целог живота.

Друштвене мреже такође чине и корист друштву јер могу да закупе насилне и безумне грађане који у недостатку забаве излазе на улице и крећу у агресивне походе градом.

Иако је интернет прилично опасно место, због свих својих предности је опстао и свакодневно се развија. Побољшања су најосетливија у брзини протока и доступности информација, али због популарности и проблема, приоритет заузима сигурност корисника чија ће важност све више расти са њиховим бројем, као и бројем информација које су доступне на мрежи.

**Миљан Ђиновић,
Михајло Кулић,
Ана Мићевић,
Филип Пешић
Зе**

УВОД У ДРУГИ ЖИВОТ

У савременом друштву, приватност је значајно смањена. Један од разлога је појава разних друштвених мрежа као што су Facebook, Twitter, Myspace, MSN, Skype и потреба за јавним експонирањем и популарношћу. Како је коришћење интернета и друштвених мрежа доступно широким народним масама, то је и злоупотреба на веома високом нивоу. Ако имате профил на некој друштвеној мрежи, вама нико не гарантује да ваши подаци, фотографије и слично неће бити преузети и искоришћени на погрешан начин, што може изазвати мноштво проблема. Исто тако, ви можете користити туђе податке за освету, маловажавање, исказивање мржње и лажно представљање.

Мана друштвених мрежа је та што не можете поуздано знати са ким ступате у контакт, стога треба водити рачуна кога имате у пријатељима, шта говорите о себи. Упознавање преко Интернета је јако ризично и познати су многи случајеви киднаповања, силовања, уцена. Класичан пример за то је случај од пре четири године када је малолетна девојка уговорила сусрет са дечком кога је упознала на Facebook-у који је, по причи, био њено годишпте. Испоставило се да је то човек од педесет година и све је могло много трагичније да се заврши да полиција није реаговала. Међутим, благовремено реаговање није увек случај. Због тога је едуковање младих о правилном коришћењу Интернета врло важно. Такође је велики проблем контрола људи који користе друштвене мреже, па су оне идеално место за „окупљање“ и ковање побуна који проузрокују неред у градовима и сукобе са полицијом и врховним властима. Друштвене мреже су веома проблематичне јер се не поштују ауторска права и приватност других људи, тако да било ко може објавити нечији личан докуменат, слику или слично. То често доводи људе у незавидне позиције, они бивају исмевани, погрешно тумачени, па чак и кажњавани због коришћења права на јавно изјашњавање.

Позитивне стране друштвених мрежа су савремена комуникација, општа информисаност на провереним сајтовима, забава. Људи који немају много самоупоздања, слободнији су у комуникацији преко друштвених мрежа. Корисно је то што се можемо чути са особама које живе стотинама километара далеко од нас, што се можемо школовати на универзитетима

који се налазе у другим земљама. Популарно је и читање чланака, књига, блогова преко Интернета, као и могућност куповине и бесплатног преузимања разних мултимедијалних садржаја. Право говора је опште прихваћено као јавно изношење мишљења све док се не почну угрожавати права других и док не почне ширење мржње на националној, верској, расној и сексуалној основи. Имамо приступ информацијама које су нама занимљиве, бројним игрицама и виртуелној стварности које можемо играти са другим корисницима широм света.

Данас нам је незамислив живот без струје. Исто тако ће кроз неколико година напредовањем савременог начина живљења живот без Интернета представљати вид заостатка и примитизма. На нама је да се прилагођавамо новитетима савременог света.

Интернет сам по себи има бројне позитивне и негативне стране, а суштина је научити људе да га правилно користе како не би својим поступцима угрожавали друге и исто тако их поштовали и били кореткни. Што се приватности тиче, свако има право да износи о себи и искључиво о себи оно што хоће и да не краде и не злоупотребљава туђе податке, да се не представља као неко други.

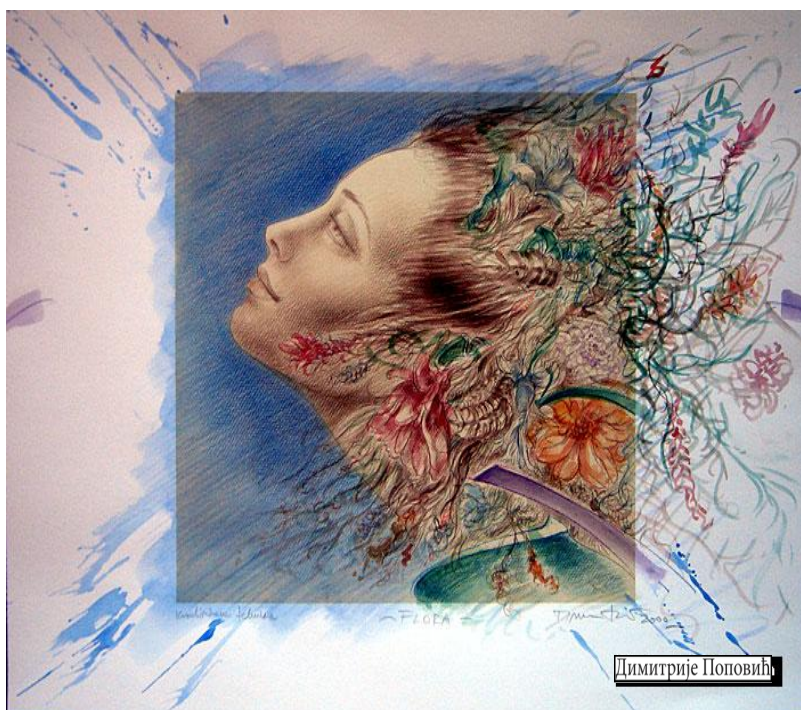
Пожељније је изаћи напоље и виђати се и дружити се са људима у стварном свету, него седети цео дан за рачунаром без потребе, кривити кичму и оштећивати вид без потребе. О зависности да не говоримо, свако од нас мора да има мере које ће се придржавати.

Суштина је да сви треба да будемо толерантни и солидарни и да се држимо оне „не чини другима оно што не желиш да други чине теби“ јер се морамо прилагођавати времену у којем живимо и по сваку цену се трудити да безбедно користимо Интернет, друштвене мреже и податке који су поверљиви и од значаја за неке људе!

**Милош Михаиловић,
Милан Јоцев,
Немања Лежаја,
Ивана Бешлић
За**

УСПОН КИНЕ

КРУПНИ КАПИТАЛ НА ПЛОДНОМ ТЛУ

Историја Кине

Према традиционалним историјским записима, констатовано је да је кинеска цивилизација стара око пет хиљада година.

Кинеска држава је настала у долинама река Јангцекјанг и Хоангхо(жута река), а уједнињена је у трећем веку пре нове ере.

На сада свеприсутни развој утицао је бирократски систем владања Шенг и Минг,док је врхунац достигла после Кинеског грађанског рата,1950.

Империјалистичку политику Чанг Кај Шека, која је обилавала традиционалистичким и националистичким историјским вредностима, заменили су Мао Це Тунг, Ли Шаочи и Денг Сјаопинг лансирањем Културне револуције, 1966.године.

По узору на диктаторске режиме, проблеме корупције, криминала, индустријских саботажа и тероризма. Комунистичка партија Кине је решавала екстремним мерама, које су укључивале чак и смрт и затварања без суђења у циљу деструкције политичких затвореника и неморала, присутног у народу.

Од најважнијих историјских тековина, издвајају се Кинески зид, порцулан династије Минг...

Економија

Крајем седамдесетих година двадесетог века, кинеска власт је одбацила идеје совјетског типа уређења, при чему су Планска привреда и колективизација биле замењене економски реформисаном тржишном привредом и изнајмљивањем земље, што је био један од битнијих фактора за нагли напредак чиме је 2001. примљена у Светску трговинску организацију.

По плану једног од функционера Денга Сјаопинга, Кина је својим стопама економског раста, који су последњих година, рапидно кулминирајући, достигали и двоцифрене проценте,убрзо је привучен страни капитал и омогућено ширење кинеских производа, кинематографије и тајкуна по свету.

Услед економске кризе у Европи,кинески буџет је присиљен да трпи велике промене тбог партиципирања у помоћи угроженим земљама и том свесном политиком, чак

и стварањем свог утицаја и зависности, стичу фактор неопходних, а практиковањем масовне производње јефтиних, а мање квалитетних производа и наметањем их сиромашнијим земљама, потчињавају не само само азијски регион, већ и цео свет.

Утицај Кине на свет

Кинеско становништво је увек имало велики број новорођенчади, али и велику територију, коју су насељавали. Временом, не повећавајући територију, имањем све више становништва - услед демографске експлозије, створени су повољни услови за развој привреде, заснованој на јефтиној радној снази, како у Кини, тако и у иностранству.

При доношењу и усвајању закона, да свака породица може да има једно дете, а за свако следеће плаћају огроман порез, уследиле су значајне емиграције, чије су последице-ширење кинеске културе, традиције, религије, а пре свега становништва.

Због потребе за јефтином земљом за градњу и јетином радном снагом, кинеске компаније улажу велики капитал и на афрички континент, нудећи им да поделе профит на једнаке делове.

Као највећи увозник и извозник роба и услуга, будућа суперсила света константно модернизује и јача армију (авијацију, пешадију, морнарицу, ракетне системе).

Политика

Агресивну политику Мао Це Тунга и вођства Комунистичке партије Кине, замениле су модерне идеје Хуа Ђинтаоа и Вена Ђијабаоа, чији је допринос дипломатији и послератној дезинтеграцији, знатно увећан мудрим потезима, који су укључивали потпомагање и наметање утицаја земљама, у којима су проширили кинески језик, црвену заставу и јуан.

Након оснивања Уједињених нација, доделом повлашћеног статуса у међународним савезима и унијама - ова држава, која се састоји из пет административних области - значајно утиче на читав свет. У постпериоду Арапског пролећа и његовог транспоновања широм арапског света, давањем вета, увидело се колико је ланац најмногољудније земље на свету јак.

Без царских власти, моћних намесника, који су основали међународно непризнату државу Тајван, следећи идеје комунизма, доспели су до уставне, подемократске републике, у којој се председнички утицај више односи на интернационална питања. Као пример, може се навести широм познати пример Тјанмена, 1989. - стране силе нису ни помишљале на војну интервенцију, упркос хиљадама мртвих, које „западне либерални системи” осуђују.

Измењени, модернизовани комунизам је раширен, путем администрација и дипломатије, која доприноси вербалној и финансијској помоћи читавом свету - реално је очекивати да ће једна од најстаријих нација, надвладати све опонентске режиме и у сваком смислу - завладати светом! Као што рекоше познати пророци Тарабићи: „Доћи ће неки жути људи, који ће завладати!”

Услед укратког, аргументованог излагања формалних карактеристика и начина успона, хипотезе господарења кинеске цивилизације се намећу, као потпуно оправдане и реалне, стога, треба кренути њиховим путем и пратити их...

**Јелена Бањац,
Александар Милекић,
Слађан Ивковић,
Филип З. Стевановић**

За

МУДРОСТ, ЈАЧИНА, СВЕМОЋ

„Човек који може победити друге- јак је; човек који може победити себе- свемоћан је.“, каже стара кинеска пословица. У том бескрајном бисеру уметности лежи кључ незадрживе експанзије кинеског привредног раста.

Кинези су током векова познати као велики мудраци, што је поставило темеље данашње кинеске империје, јер као Велики кинески зид, он траје, и траје..

Кина је доказ да се народ највише развија, како и привредно, тако и економски, под влашћу чврсте руке диктаторских режима двадесетог века. Наиме, тај развој се може приметити још у време царева и царица, то јест у средњем веку.

Њихов успех лежи у раду и у самом менталитету кинеске радничке класе, који проистиче из вековне контроле и чврстих забрана наметнутих од стране владајуће елите. Одговоре на питања која проистичу из њиховог незадовољства они налазе у духовним приповедањима њихове религије, која пропагира равнотежу слободе и контроле духа и тела, и њихове међусобне интеракције.

Користећи перипетије међународног капитализма, Кина је надмашила својег великог конкурента, Сједињене Америчке Државе, под чијом је делимичном контролом и била. Просечан сиромашни радник је својим мукотрпним радом допринео индустријском развоју и данашњој владајућој кинеској економији.

Услед велике економске кризе која је потресла цео свет 2012. године, а која се није десила још од пада њујоршке берзе давне двадесет девете године прошлог века, Кина је, за разлику од својих неспремних конкурената, успела да се својом сналажљивошћу, штедљивошћу и марљивошћу издигне изнад осталих економија и преброди све недаће произведене светском вештачки направљеном економијом.

Њихови паметни економски потези, оријентисани ка будућности и очувању моћи, као нпр. Куповина читавих америчких предузећа, а не само америчких обвезница; тако на пример, Кинези поседују велики удео у компанијама „Coca-Cola“, „Bank of America“, „Apple“, „City Group“, „Johnson & Johnson“, које све имају велики удео и профит на међународном тржишту. Многи председници САД-а али и многих европских држава, као и званичници Еропске Уније су изјавили да не могу ништа

да ураде поводом заустављања кинеског целокупног светског тржишта.

Због незадовољства Кинеза дешавањима у њиховој земљи, и великих рестрикција широких грађанских маса, Кинези су отворили своје, некада давно затворене, границе и почели да се селе у остале развијене земље, али и државе у развоју. Тако, неоснована чињеница је да су у европским земљама око 5% популације припадници Кине. Али занимљива чињеница да ниједан кинески гроб у Европи не постоји. Кина, наиме, шаље младу радну снагу на посао и кад зађу у позне године, они се враћају у своју домовину. То је још један начин популационе контроле која се тренутно врши у Кини, поред чувене политике једног детета, која је уведена 80-их година двадесетог века. Та политика наглашава закон да се свакој породици наплати порез на свако дете после првог, уз одређење изузетке. Том депопулационом политиком су успели да смање број становника за више од 400 милиона у ових 30 година колико је закон на власти. Али ова политика је уз себе довела и велики проблем непријављивања рођене деце, што ствара проблем у обрачунању популације, али и у самим животима те непријављене деце, јер она не могу да иду школу или да се запосле у индустрији. Доста деце је тако било препуштено сиротиштима, што је њихов број повећало и до три пута у неким градовима.

Кинеска достигнућа у градитељству су им омогућила заштиту од временских услова, што је омогућило већу сигурност пољопривреде. Својом марљивошћу и прековременом раду успели су да саграде један од највећих облакодера на свету и да се опреме за Олимпијске игре у рекордно кратком року.

Наше мишљење је да успех Кине лежи у менталитету, навикама, недостатку слободе, говора, кретања, Интернета, едукације, истраживања... Ограничавањем свега тога успели су да за кратко време да се афирмишу и постану владајућа економска сила. Њихови радници су у свету портретисани као идеал савршеног радника чије руке граде скелу за издизање новог економског поретка. Наше је веровање да овај успон неће изгубити на интензитету и да у општем погледу Кина треба преосталим нацијама бити узор из којег црпе правила функционисања.

**Катарина Ђоровић,
Душан Радовановић,
Андра Лазаревић,
Немања Мијатовић
За**

ЖИВОТ ДОСТОЈАН ВРЕМЕНА

Када нека држава баштини цивилизацију стару више од пет хиљада година то довољно говори о њеној снази. Кина, чије је рано језгро формирано у долини Жуте реке, или ХоанХо, имала је у својој историји и раздобља великих искушења, као што је био губитак самосталности пред најездом монголских номадских племена као и суочавања са колонијалним апетитима страних сила. Напредак који често није био сразмеран огромним потенцијалима ове нације урушавале су и вишевековне династичке борбе, као и поделе иза којих су стајали локални моћници, а у новије доба и унутарпартијске фракцијске борбе.

Вредан кинески народ међутим увек је изнова изналазио пут ка државотворној политици, јединству нације и напретку. У основи била је то вековна жеља да се победи сиромаштво, а у новије доба и тежња да се обезбеди живот достојан времена. Потреба за самосвојним институализовањем огромне друштвене енергије није била присутна само у политици, исказана у жељи за уређеном државом, већ и у култури која је имала дубоке корене у властитој цивилизацији и која је сачувала властити идентитет чак и када је у својој дугој историји Кина, два пута, у великој мери примила утицај других култура. Први пут када је у Кину ушао будизам и други пут када је на њено тло продрла западноевропска култура.

Први утемељивач јединствене кинеске државе био је Ћин Ш' хуанг. У класичној кинеској историографији, којом доминирају конфучијански историчари овај владар се углавном описује као брутални тиранин. Чињеница је да је Ћин Ш' хуанг после успостављања власти спроводио репресивну политику и цензурисао свако мишљење, које се није слагало са политиком владајуће династије и идеологијом легализма. Историчари постдинастичког, односно републиканског периода 1911 - 1949. први су признали значај који је Ћин Ш' хуанг имао за државотворну историју Кине. Са успостављањем Народне Републике Кине историјска улога првог кинеског цара сагледана је кроз призму марксистичке теорије, а основни став је био да су мере које је спровео конституишући државу, као што су стандардизација монетарног система, мерних јединица и писма, уствари одговор на захтеве владајуће класе и сталежа. Од 1972. године званична историографија прихватила је потпуно дру-

гачију слику периода у којем је владао Ђин Ш' хуанг и цара сматра далековидим владарем који се, да би заштитио тек успостављену јединствену кинеску државу, није устезао од употребе насилних метода против контрареволуционарних и субверзивних елемената. Како у томе није био довољно темељан царство се убрзо после његове смрти распало и враћен је стари феудални поредак.

У односу које је кинеска историографија имала према овом цару могу се кроз историју пратити и етапе развоја кинеског друштва, жеље и страхови.

Ђин Ш' хуанг је уједињујући териториј, настојао да осигура не само економско, већ и културно јединство. Препознао је значај писма и језика за очување јединства нације, па је свом првом министру, који је био калиграф, дозволио да изврши редактуру писма, тако да је сведено на шест хиљада карактера, а језик је ослобођен великог броја синонима.

Интересантан је и начин на који је учврстио власт укинувши декретом феудално уређење. Уместо феудалних области земљу је поделио на тридесет и шест префектура, којима су управљали цивилни и војни гувернери. Лично их је постављао. Цивилни гувернер је имао већу власт од војног, међутим да би ономогућио стварање отуђених, локалних центара моћи и спречио корупцију, свакој префектури доделио је и инспектора, који је централној власти слао информације о стању у префектури. Цивилни гувернери су после неколико година размештани у друге префектуре, а богати и моћни појединци из префектура пресељавани су у престоницу како би лакше могли да се надгледају.

Прва кинеска држава, међутим, била је далеко од идеје о идеалној држави, присутне у кинеској култури још од краја трећег века пре нове ере. Идеје која се као нит провлачи кроз све династичке епохе све до модерне Кине а везује се за појам таи пинг, којим се у конфучијанским текстовима дефинише идеал највишег мира. Сам појам никада није подразумевао апсолутну социјалну једнакост, која је у суштини била критична превага готово свих револуционарних побуна, већ друштво у коме сваки појединац заузима место које му припада и испуњава свој задатак у складу са својим могућностима. Велики мир није био ограничен само на људско друштво. Представљао је замишљену хармонију са космосом, климом и дуговечношћу свих живих бића. Идеал веома близак парадигми којом се данас претпоставља глобални опстанак (примедба аутора).

Конфучијанска држава заснована на таи пинг идеалу састојала би се од концентричних сфера органског кинеског универзума и обухватала би природу и друштво у савршено подешеној вези. Комуницирала би са другима, у уравнотеженом

ритму, доносећи максимално испуњење сваком живом бићу.

Жеља за друштвеним напретком била је присутна кроз целу кинеску историју и нису могле да је ограниче ни унутрашње династичке борбе за доминацијом, ни периоди политичког и моралног колапса. Као по правилу овакви периоди рађали су нове импулсе друштвеног препорода. Период између петог и трећег века пре нове ере, изнедрио је право богатство различитих филозофских струја, чија је мисао била изражена кроз бројне школе, а оформио се и веома снажан покрет заснован на алхемији и мистицизму, који ће касније одиграти значајну улогу у афирмацији научног и експерименталног рада у Кини. Упоредо са ширењем утицаја две најдоминатније кинеске религије таоизма и будизма, текао је и процес бројних открића и проналазака, као што су барут, папир, ситан шећер, компас, сеизмограф, итд. све то утицало је да се у Кини снажно развије слух за научна истраживања.

У новије време, у првој половини 17. века долази до продора Манџураца који успостављају контролу над Кином и оснивају своју династију. Долази међутим до својеврсне кохабитације због супериорности кинеске културе у односу на културу освајача, тако да нови цареви прихватају конфучијанско наслеђе и на тим основама даље развијају кинеско друштво. Образују се тимови учених људи са задатком да направе речнике, енциклопедије, приреде збирке класичне поезије и прозе, тако да кинеска култура доживљава својеврсну ренесансу. Са наглим прираштајем становника и бројним друштвено-економским проблемима који се јављају унутар царства осећа се потреба за новим искорак и променама. Најученији Кинези превode књиге о математици, астрономији, електрицитету, неорганској хемији, фотографији. Владари династије Кинг покушавају да усвајањем нових вредности приближе Кину свету. Крајем 19. века, шаљу прву групу од 120 дечака старости од 12 до 14 година у Америку, да тамо стекну опште образовање. Нешто касније овакве групе се упућују и у Француску, Немачку и Енглеску. У Кини се све више обликује реформистичко језгро и јавља се нова врста интелектуалаца која гаји специфичан однос према западним земљама, али паралелно ће доћи и до испољавања незадовољства све сиромашнијег становништа. Бројне побуне ће још више продубити и нетрпељивост према присуству страних сила које ће кулминирати са, наметнутим Опијумским ратом. Постојећа, у великој мери ослабљена, манџурска власт покушаће да спроведе реформе према западњачком моделу. Али, ма колико реформе биле темељно постављене, за њих је већ било касно. Осим тога, реформе су задрале у кинеску традицију, па је 1900. године дошло до побуне против европског уплитања, познате као Боксерски устанак. Међународне снаге су брутално

угушиле побуну и заузеле Пекинг, што је још више ослабило власт последње династије. Убрзо, 1911., долази до нове побуне која прераста у народну револуцију. Свргнути су Манђурци и успостављена је Република. Она је међутим кратко потрајала.

Одлука која се сматра почетком стварања модерне Кине донета је пре 34 године, на Трећем пленуму 11. Конгреса Комунистичке партије Кине. Једна од централних елемената економских реформи у Кини 1978. била је прогресивна административна и буџетска(финансијска) децентрализација.

Локална власт преузела је одговорност за доношење значајних економских одлука а са друге стране буџетском децентрализацијом повећан је приступ фондовима за финансирање локалног развоја. Процес децентрализације створио је јак подстицај за остваривање развоја на локалном нивоу, у чему значају улогу имају динамична општинска управа и сеоска предузећа, која су значајан покретач предузетништва. Карактеристика овог сектора је да су производни капацитети колективно власништво, али се њима руководи тако да се профит претпоставља личним дохоцима, како би могао да се даље инвестира. Кинеска сеоска породица је стимулисана да развија породично пословање. У комбинацији са политиком која је кочила миграције и уступцима када је у питању наталитет, ово су била веома прихватљива решења за сеоско становништво. Са своје стране кинеска породица охрабрује друштвену мобилност инвестирањем својих средстава у чланове породице са највећим изгледима да сами направе предузетничку каријеру.

Уставом Народне Републике Кине дефинисано је да сав суверенитет у држави припада народу и он се остварује на свим нивоима власти, од Свенародног кинеског конгреса до вршења државне власти на локалном нивоу.

Иако се због бројности Комунистичке партије Кине, која има више од 70 милиона чланова, говори о једнопартијском систему, у Кини поред КПК постоји још осам мањих странака које признају њену водећу улогу. Комунистичком партијом Кине управља деветочлани одбор Политбироа ЦК КПК који доноси политичке смернице и кадровске одлуке кључне за управљање државом. Генерални секретар партије уједно је и председник државе и председник Државне војне комисије.

**Анђела Дорник,
Алекса Деспић,
Василије Главаш
Стефан Милановић,
Игор Милановић**

Зц

УМЕЋЕ ЛЕПОГ ПИСАЊА И ПРАВИЛНО КОРИШЋЕЊЕ МАЧА

Кинеска историја датира од пре 1200 година, стационарана око ушћа река Јанцекјанга и Хоанхгхоа, што је погодовало седелачком начину живота. Развијала се вековимана на Далеком истоку, далеко од „Корита народа“. Специфичан начин живота, култура и цивилизација допринели су до Кине какву познајемо данас.

Култура

Кинези имају једно од најстаријих писама на свету. Данашње писмо се састоји од преко 6000 сликовитих симбола и у старој Кини се сматрало да је мамографија (умеће лепог писања) било подједнако важно као и правилно коришћење мача. Такође су веровали у магичан спој душе и тела који се међусобно прожимају и не могу постојати једно без другог. Неговали су небројене борилачке вештине, знатно другачије од западних и знатно разноврсније. Први су открили начин производње папируса(претече папира) који је прављен од бамбуса. Пронашли су барут и практиковали његову примену. Њихов однос према храни се показао као знатно практичнији, реалнији и здравији. У њиховој култури кухиња и медицина и нису толико били одвојени. У Кини је настао први чај, зелени чај, признат у медицини као поспешивач метаболизма. Легенда каже да је древни кинески цар, одмарајући се испод дрвета, затражио воду из реке од свог слуге. Слуга му је донео воду и у њу је упао сув лист који је кренуо да опушта боју и пријатан мирис. Цару се то свидело, па се тако и култура проширила.

Технологија

Константна потреба за развијањем средстава за ратовање довела је до невероватних изума као што су једрењаци, велики ратни сплавови (способни да носе по неколико стотина људи) и разне врсте, како хладног, тако и ватреног оружја.

Честе најезде Монгола и њихово редовно пљачкање села, довели су до почетка изградње највеће творевине људског рода. Ова импозатна грађевина може се видети из свемира, а позната је под називом Кинески зид. У изградњи Кинеског зида

учествовали су претежно затвореници, а када је било нужно, учествовали су и сељаци. Преко 50% људи који су градили је умрло од последица тешког рада.

Историја:

Након уједињења Кине, култ владара достиже невиђене раз-
мере.

Владар је имао читав свој мали свет око себе, и обичног чо-
века је гледао са толике висине да то са данашњег гледишта
делује потпуно неприродно. То је довело до револуције. Ко-
мунисти су изузетно агресивно и ефективно успоставили
контролу над целом Кином. Са изразитом мржњом уништили
се Град владара и угасили царску лозу. То је био изузетан, ако
не и највећи знак да Кина више није изолована од остатка све-
та. Изузетана природна и културна богатства су омогућила
Кини да по узору на западни свет достигну изузетан развој.
Повећање стандарда живота просечног Кинеза и сузбијање изу-
зетног броја болести и знатно мањи број ратова довео је до на-
глог раста број становника.

У једном броју „Политичког забавника“ је писало „Прети
нам инвазија Кинеза, има их 300 милиона“, сада их има преко
1300 милиона.

Зато Кина данас располаже великом количином падне снаге
што је највећи производ који може да понуди. То је довело до то-
га да неке од највећих светских компанија имају своје седиште
у Кини. Просечан животни стандард Кинеза је јако низак јер их
има много. У Кини постоји закон који ограничава број деце који
један брачни пар може да има без додатног пореза, спречавајући
сиромашне Кинезе да се превише размножавају.

Познат је проблем великог броја непријављених Кинеза
као и законом одобрена могућност абортуса у осмом месецу
трудноће.

Последица пренасељености и велике производње технике
довела је до тога да је Кина постала највећи увозник хране и
индустријских сировина на свету, а највећи извозник готових
производа. Економски развој је довео до промене политике
Комунистичке партије која је попустила у стриктности за-
кона поседовања имовине, ако и утицаја запада и великих
корпорација.

Кинески привредни и економски раст бележи пораст од 9%

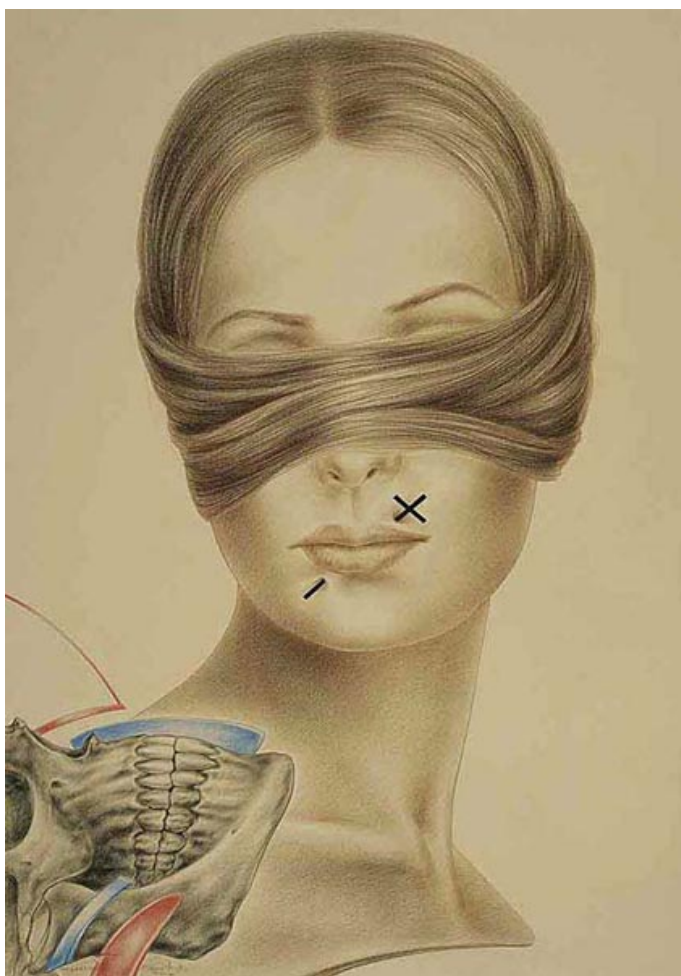
у просеку, на годишњем нивоу, за последњих 10 година, што је невиђено и изузетно опасно јер прети нереалним нивоом корупције и евентуалном краху који тренутно доживљава САД.

Зато је Кина, можда једина развијена земља која је увела смртну казну за корупцију.

Њихова култура има све већи утицај у свету као и њихова војна сила. На западу се постоји страх због наглог развитка, али истина је да ћемо ускоро можда имати новог светског гиганта на сцени.

**Милена Вујадиновић,
Небојша Урошевић,
Милан Сатарих,
Стефан Браковић
Зц**

**КАКО ЗАБОСТИ
ЛЕПУ РЕЧ
У ДЕБЕЛО УВО**

ГОВОР ТЕЛА И ИЗРАЗ ЛИЦА

Иако је вербална комуникација главни облик споразумевања људи и једна од главних карактеристика људи као самосвесних бића, ми смо све више и више одвојени, изоловани, сами. Ретко кад нас наша околина чује, схвата, види,

Људи се од памтивека труде да усаврше начине комуникације; труде се да се комуникационо приближе једни другима, да постану савеснији, образованији, блискији. Иако смо као врста почели невербалном комуникацијом и радили на томе да се од тог примитивног, основног дела наше свести што више одаљимо, она је још увек широко заступљена; зато, ако се вербална и невербална комуникација разликују, ако им порука није иста, често поруку невербалне комуникације узимамо за ону праву и више јој верујемо. То је нешто што већина тумачи несвесно; говор тела, погледи, изрази лица, све то је срж невербалне комуникације и јасан показатељ праве намере иза наших речи.

Говор сада, иако разноврснији него његови корени, често не преноси довољно детаљну поруку. Живог контакта је све мање и мање и ми смо све ограђенији од других. Тако нестаје невербална комуникација као и способност да се она тумачи, а самим тим и неке подсвесне, невербалне поруке које шаљемо не могу да се пренесу.

Не можете рећи: „Волим те.“; „Тужан сам.“; „Патим.“; „Срећан сам.“... ако то експлицитно кажемо. Говор, или чешће, писана реч, главни је и често једини начин комуникације. Ређе се преносе осећања и мисли. Комуникација постаје тривијална и престаје да служи сврси.

Пошто нисмо више блиски једни другима, неке једноставне ствари изговарамо много теже. Невербална комуникација је готово нестала и то често значи да не знамо кад нас неко воли, жели, када ужива у нашем друштву, кад смо му потребни...

То је један од разлога зашто стопа самоубистава расте из године у годину. Људи се осећају одсечени, не мисле да примају довољно љубави, да је некога брига за њих. Новорођене бебе могу да умру ако их неко довољно не дотиче, не грли, не држи у рукама; зашто би онда већа деца или пак, одрасли били способни

да преживе без физичког контакта, једног од виталних делова невербалне комуникације.

Толико је много деце која су депресивна, имају поремећај пажње, озбиљне менталне проблеме које не умеју вербално да искажу, а њихови родитељи одбијају да виде. Велики број младих је као нем . Кад те нико не слуша, да ли онда говориш.

И стопа развода је све већа, делом и због тога што брак ретко опстаје кад се изгуби дете. А тек кад се оно убије... Родитељи после губитка детета не чују ни једно друго, не виде потребе свог партнера за блискошћу и неком већом утехом; не схватају колико би блиска комуникација са неким ко пролази кроз исто то могла да их излечи, да их употпуни, да залечи вечну празнину насталу губитком детета. Често криве једно друго или, пак, сами себе и та кривица, као и чињеница да она не посустаје, најчешће ствара још већи јаз између партнера.

Вербална комуникација постаје све сиромашнија, речи и изрази се губе, језици нестају и индивидуална разноврсност сваког човека понаособ постаје све мања и мања; људи постају изоловани у својој сличности што смањује жељу за вербалном и невербалном комуникацијом, за живим контактом.

Невербална комуникација нестаје јер постаје комуникација деце, ментално или физички хендикепираних; људи који се користе Брајевом азбуком, Морзевом азбуком и другим алтернативном средствима комуникације. Деца у својој разноврсности су једина која одржавају активну комуникацију, а и она постају све више и више онеспособљена за здраву и активну комуникацију лицем у лице због повећане приступачности интернета и технологије све млађим генерацијама.

Ипак, морамо признати да су могућности вербалне комуникације унапредовале, разноврснији језици су нам доступнији захваљујући свеопштој глобализацији и жеља да се то поједностави, да се уведе један, универзални, језик уништава ту разноврсност. Једино се можемо надати да ће то помоћи да се људи поново зближе.

На крају крајева, срећа и пут ка срећи су крајњи смисао нашег живота, зар не?

Блискост, која сада нестаје нам је још више измакла појавом друштвених мрежа на интернету нам је можда, коначно, на дохват руке. Потребна је само жеља, воља, и можда мало среће,

МГ ЧАСОПИС

нека божанска интервенција да нас спасе.

Ако нам неко приђе, ако пожели да пренесе поруку, морамо урадити све што је у нашој моћи да их чујемо. Помоћ другима је помоћ и нама самима. Морамо повратити ту давну блискост.

Једини начин да опстанемо је да слушамо, чујемо и да и нас чују.

**Наташа Гојковић,
Марко Младеновић,
Ђорђе Јовановић,
Сара Гојков
Зц**

КАТАЛОГ ЉУДСКИХ КАРАКТЕРА

Народна изрека каже: “Лепа реч и гвоздена врата отвара“. Нажалост, та изрека је стара и зато није прикладна нашем времену. Она једноставно више није тачна. Менталитет људи који су створили ову изреку није ни налик менталитету данашњих људи. Данас овај свет покреће похлепа и себичност. Разумевања нема пуно. Дебело ухо данас је симбол егоцентричности. Гвоздена врата су представљала упорност, али су и симбол части и поштења. Ове две пословице веома слично звуче, али им се значења драстично разликују. Ако се удубимо у значење реченице: “Како забости лепу реч у дебело ухо“, можемо приметити да се реч забости посебно истиче. Кључна је у контексту ове реченице. Она представља насилан начин да се допре до данашњег “дебелог уха“, једини ефикасан начин. Насупрот речи забости, реч отвара у реченици: “Лепа реч и гвоздена врата отвара“, представља племенит начин да се неке нешто објасни или саопшти. У данашњем свету лепу реч мораш забости у дебело ухо да би је то ухо уважило. Иако је данас то једини начин, у време писања пословице: “Лепа реч гвоздена врата отвара“, то је био неприхватљив начин. Част је тада била важна. Људи су у ово време материјалисти, до части им није пуно стало, јер тренутно остварити велико материјално богатство је скоро немогуће на частан начин.

Постоји много различитих карактера људи. Због тога до подвести тих људи можемо доспети на различите начине. Задатак особе која жели да пренесе неку лепу реч или информацију је да пронађе начин како да та реч најефикасније допре до жељеног циља. Разговори и комуникација међу људима одувек су били основ добрих међуљудских односа. Зато, да бисмо неког убедили да треба да саслуша ту лепу реч и да је евентуално примени у некој животној ситуацији, према њему, треба да будемо љубазни. Наравно то је само један од начина за приступ људима „незгодног карактера“. Њима се не можемо директно обратити и и изрећи им своју намеру да желимо да им пренесемо неку лепу реч, већ их околним путем морамо припремити да би им касније саопштили то. Према таквим људима морамо бити љубазни, ако нам је довољно стало до тога да их убедимо у тачност те лепе речи. Такође, морамо водити рачуна да особи, коју убеђујемо, наш говор не делује превише нападно, а да са друге стране зву-

чи довољно убедљиво. Потребно је да наведемо довољно добрих чињеница, зашто је то тако, како јесте. Уз то, пожељно је да кажемо какве би користи, особа која би примила само један од начина за приступ људима „незгодног карактера“. Њима се не можемо директно обратити и и изрећи им своју намеру да желимо да им пренесемо неку лепу реч, већ их околним путем морамо припремити да би им касније саопштили то. Према таквим људима морамо бити љубазни ако нам је довољно стало до тога да их убедимо у тачност те лепе речи. Такође, морамо водити рачуна да особи, коју убеђујемо, наш говор не делује нападно, а да са друге стране звучи довољно убедљиво. Потребно је да наведемо довољно добрих чињеница, зашто је то тако, како јесте. Уз то, пожељно је да кажемо какве би користи, особа која би примила ту лепу реч имала од ње, јер у данашње време, корист било које врсте може бити довољна мотивација и подстицај да човек уради било шта, па између осталог и да прими ту лепу реч.

За своје речи могу рећи да су играчке. Цакле ми у глави и лако навиру када су потребне. Али многи људи не разумеју. Њима су речи само начин формалног споразумевања. Слушају само да би противречили, „примили здраво за готово“ Не желе да мере или расуђују. Живот је уметност да се у свему нађе лепота и радост, а то се може изразити само речима. Проблем је што данас ретко који човек има лепоту изражавања. Образовање постаје безвредно, ако не поседујемо моћ речи. Богатство је у ствари само количина љубави према животу, и њу казујемо кроз речи. Ко не воли живот и људе, цаба му новац.

Колико је само забавно то поигравање са речима. Као да сам њихов господар и творац. Правим их како желим. Створени су од безброј делића среће, слова, а заједно стварају један предиван мозаик, реченицу. Ја сматрам да имам моћ речи, јер их тако сам пишем, без имало муке. Просто уживам у томе, и надам се да ћу их још дуго писати са жељом и осмехом на лицу.

Покушавајте и ви открити моћ речи. Она лежи у свакоме од нас, само што је неко пронађе и користи, а другима је вешто скривена. Покушајте је пронаћи, и уживаћете у томе.

**Александар Кириџић,
Зорица Матић,
Марко Млинар,
Никола Јован Реџић
Зе**

ЦИВИЛИЗАЦИЈСКИ КРУГОВИ И НОВЕ ЗАБЛУДЕ

Врло често у животу се срећемо са људима који су задрти и немају разумевања за туђе идеје и мишљења. Чак немају разумевање да ми уопште имамо право на сопствено схватање.

Наравно, потпуно је разумљиво да свако своје мишљење вреднује много више него туђе, чак, и у случају да увиђа исправност приказане му идеје. Неприхватање туђих концепата може да се јави као последица присутног пркоса и тврдоглавости код човека. Ове особине, уствари приказује недостатак еманципација особе, тачније неослобођеност од предрасуда. Подразумева се да сваки човек има предрасуде и да је најосновнија од њих ослањање првенствено на себе и своје ставове. Међутим, то не мора неопходно да значи да сте увек у праву и да се нешто добро може изродити из ваше тврдоглавости. Увек треба саслушати мишљење вашег саговорника. Много пута људи нападају у “замку” коју им поставља њихова занесеност и увереност у исправност својих идеја. Па тако, у том заносу, једноставно и не желе да саслушају свог саговорника. Ако га саслушају, не залазе много у суштину и исправност његовог става, макар и не увиђали у њему неке њима нелогичне ствари. Једноставно, њихова увереност у сопствене ставове им “не дозвољава” да објективно приђу проблему и можда чак промене мишљење.

Људи, углавном само и слушају своје истомишљенике, а неистомишљенике само ако су принуђени на то. Чест пример из живота је да људи када гледају телевизију углавном желе да слушају говор само оних политичара за које и гласају тј. они не желе да слушају своје неистомишљенике сматрајући унапред већ да су они неистомишљеници у заблуди. Дакле, непоседовање вештине слушања других људи доводи до грешака које се можда не би појавиле да је човек био отворен и приступачан.

Дебело уво је карактеристика примитивних људи чија свест о неким колективним вредностима крајње упрошћена или банализована. На такве појединце може се утицати само ако немају мишљење, а можда ни тада, или једноставно снагом личности и приказивању силе. С друге стране, у цивилизованим круговима, ставови имају своју вредност која се мери поткрепљеношћу одговарајућим аргументима. Ерго, свака

идеја вреди чисто онолико колико вреди чиста логика иза ње. Наиме свако образложење делује поприлично огуљено, иако се не може проверити на адекватном примеру оно је у суштини тачно. Провера је немогућа због тога што сам процес стварања идеје улагањем у себе и свог времена, реагује неком сентименталном повезаношћу са својом креацијом. Мислим да је оно заправо главна кочница за остваривање узајамног разумевања и симбиотске размене идеја. Људски род се и овде посматра као једини вредносни параметар. Што га је више уложено, то ће се већа вредност у емотивном смислу постићи, и човек ће се више држати своје идеје без обзира на то са колико јаким аргументима је суочен. Борба против овога је јако тешка, практично беспредметна јер изискује огроман напор и велику посвећеност која не продукује сразмеран исход.

Ипак, могућности и нада постоје, јер да човек није био способан да превазиђе понос, не би напредовао кроз историју, као што је до сад.

**Јована Мићић,
Ђорђе Лазовић,
Младен Ракочевић,
Лука Јовановић
Зе**

СВЕ ПРИЧЕ СЛУЖЕ ПРИКРИВАЊУ ПРОСЕЧНОСТИ ЖИВОТА

Сазнање не мора бити изазвано одмах након буђења које ће променити живот или на сахрани кућног љубимца у запуштеном дворишту. Ако поседујеш мало већу количину мождане масе од неопходне, оно ће те задесити у најапсурднијем тренутку. Јер тад твој ум није на испаши међу обронцима Алпа, већ слободан лута ходником украшеним милионима врата који не смеју бити отворена. Или није препоручено да буду. Направио си први корак преко прага и у том тренутку осећаш необјашњиво узбуђење и радозналост. Убрзо схваташ да је неко намерно одврнуо сијалицу и дозволио мраку да обгрли сваки кутак собе, како би се окренуо и затворио врата иза себе, не осврћући се. Али одлучно настављаш, грабиш у апсолутној тами сваки наредни корак и пропадаш кроз испуцале даске у амбис. И ту се твој пут завршава, уколико не посудејеш истинску, али и идиотску, жељу за повратком. Док лебдиш у ваздуху, кроз закржљали мозак ти пролазе бројна питања чији одговори остају заувек дубоко затрпани у фиокама твог ума. Али неспособност решавања загонетки које се само таложи, ствара пут ка неким сасвим другим решењима. Продиреш у саму срж постојања и спазиш себе како млатараш рукама кроз празан простор, безнадежно тражећи чврстину и константност око себе. Убрзо се незаинтересованост враћа на своје пређашње место и поново се налазиш у ходнику. Затворена врата наспрам твог потиљка изазивају чудновату мешавину олакшања и нагона који те невидљивим нитима вуку ка њима. Али одлучно напушташ загушљиви простор и сусрећеш погледе помало забринутих познаника око себе.

С намером да се одвојиш од масе која бауља површином обраслом травом и асфалтом, читаш књиге, буљиш у филмско платно, слушаеш приче. Уздижеш се. Али си још увек у кревету. Сунце још увек сија. Судови још увек треба да се оперу. Али то је небитно, уздигнут си. Размишљаш о прошлости, хаљини у којој Ана несвесно тражи погледе мушкараца, количини зла и нехуманости коју су људи пре твог постојања поседовали. По неки их поседују и сад, само не могу да дођу до изражаја поред свих вести о највећим лоповима државе. И да се вратимо и твој уздицању-пролећеш кроз слојеве атмосфере, вакуум,

етар, чистилиште, рај, пакао (?) и коначно где си стигао. Где? Па у свој кревет, наравно. Али са много више упутстава како да прођеш кроз живот са што мање бола. Осећаш се сигурно у њиховом загрљају, поседујеш инструкције, грешке туђинца чије речи читаш у топлини свог дома, међу таласима постељине. Проживео си ратове, поплаве, љубавне јади у удобности фотеле. Али тренутак када ћеш заправо морати да подигнеш своје тело и упутиш се према установи званој радно место, неизбежан је и само што није стигао. Задовољно спушташ књигу, слушалицу, даљински управљач или екран лаптопа, сматрајући да си на интелектуални начин открио зарђалу машинерију свог живота. Проналазиш ликове са светлећег екрана међу људима у околини и питаш се да ли се свесно прилагођавају понашању имагинарних персона, или неко параноично крије каталог свих људских карактера међу својим књигама и ужива у социјалном и психолошком свезнању, претапајући га у сценарио или списе који ће се убрзо наћи на полицама оближње књижаре. Одговор, и многи други, остаје препуштен твојој машти. Улазиш у превоз, касниш и чујеш прасак, врисак и затим мук. Умови око тебе мисле индетично као и ти-имаћу феноменалну причу данас на послу. Тражиш заборављене реакције по свим деловима емоционалног спектра и налазиш страх, запрепашћење и усхићење, које је заправо наметнуто физиолошком реакцијом испуштања абнормалне количине адреналина у крвоток. И остали су већ спремни, тако да се сви заједно можете упустити међу оквире трагичне приче у којој се нашли. Чујеш, у првом реду људи, речи, али их једва разазнасте. Скитница, мртав, тротоар. Замор бива убрзо замењен разочарењем, људи се враћају својим пословима пре посла, и схватају да ће од овог догађаја имати само опомену шефа због кашњења.

А ми смо опет на почетку. Све се завршава почетком, јер се ништа није ни променило. Док мислиш како је твоје изборано лице симбол искуства и пролазности, још увек се налазиш у утроби своје мајке. Универзуму није битно у ком је облику материја, већ само да је сва на броју. Али људски его и жеља самоодржањем те спутавају у допирању до тог сазнања. Оно ти ионако неће ни на који начин допринети, па једино што ти преостаје јесте да се препустиш причама. Или да их сам ствараш. Створити вео, непробојну свеобухватну истину, није нимало лак посао, али је један од најхуманијих. Укротити људски ум, оружје које се низом случајности и генетичким променама убличило у нашим рукама, циљ је који су многи пре тебе безуспешно покушали да достигну. Творци смо свега што нас окружује, прожима-морала, љубави, неправде. Створили смо

нешто непостојеће, како бисмо се одржали у животу што дуже. Задовољивши фундаменталне потребе, успели смо се на следећи ниво пирамиде задовољства. Доказали смо непостојање граница ума, и свакако да нам је следећи циљ да их створимо, јер било који безгранични појам увек тежи хаосу. Страх од неурођености, неправилности, заменили смо чињеницом да они не проузрокују никакво добро,никаву корист. Страх смо заменили избором.

Сва бића су подједнако важна или неважна. Један поглед на ужарено тело, које је случајно произвело живот на стени званој Земља и уочићеш размере своје минијатурности и практично невидљивости. Приче те држе чврсто оковима за тло. Да не би побегао, умислио си да можеш нешто да учиниш. Делање за друге. Иако поступаш сасвим супротно том уверењу, знаш колико ти не приличи да се нађеш у једној нашој причи. Настављаш да живиш, ствараш приче и уживаш слушајући друге, теби несвојствене.

И сазнање да практично не постојиш, да можеш у најбољем случају имати утицај на милијарде људи, и да све што си икада учинио може нестати у секунди и претворити се у смешу гасова и прашине, уколико је твоја прича имало занимљива.

**Владислав Ковачевић,
Нина Дијан,
Соња Огар,
Емилија Симић
4/8**

Шеста београдска гимназија

ВАПАЈ ОБИЧНОГ ЧОВЕКА

У данашње време, иако је Мајаковски ову реченицу изговорио пре једног века, потпуно ова мисао описује стање у друштву. Сви су пуни разумевања и топлине, али само за себе, а ако треба некога саслушати, то је најтежа ствар коју неко може да уради.

Сада ако имате проблем, боље је отићи код психијатра, саслушаће вас јер ћете му платити. Ако одете код пријатеља, он ће вас чути на једно уво, а онда остати закупуљен својим проблемима.

Када уђете на час код неког небитног професора, биће огромна галама, нико неће слушати шта он прича. Чак и када каже нешто паметно, нико неће обратити пажњу, зато што мисле да је то досадно и неважно за њихов живот пун проблема.

Када се деси нешто лоше некој особи из друштва, сви имају речи утехе, да кажу како је све у реду и да ће бити боље, али да стварно помисле да помогну и разумеју ту особу неће им пасти на памет.

Тек оног тренутка када то неслушање људи око нас има неке последице које лоше утичу на нас, тек тада ћемо саслушати неког.

Дакле, ако желимо да нас неко саслуша прво му изнесимо зашто то што ћемо рећи може имати утицаја по њих, тек онда ће нас саслушати и покушати да нас схвате и да нам припомогну.

Дебело уво је нешто што одликује, у доброј већини, људе на високом положају, глуви су за вапај обичног човека. Начини да се то заобиђе су разни и једно од њих смо и споменули, али различити људи захтевају различит приступ, па тако малочас дискутована метода је ефективна за једну гарнитуру људи. Метода уцене је ипак нешто чему се ређе прибегава и то нарочито у „подземном“ свету, али је, нажалост, то једини начин да се допре до нечије свести, односно да их натерамо да слушају. На различите начине људи приступају овој методи, али сви се базирају на екстрактовању информација на начин који би многи проценили као неморалан, нечестан. Уцена подразумева искориштавање нечијих слабих тачака, специфичних за ту особу. То би значило да рецимо зајам новца особи којој је потребно, условимо неком великом каматом, или неким другим специфичним начином у који нећемо улазити јер није битан за

тему о којој говоримо. Непопуларнији вид уцене је пак, нешто чему се ређе прибегава, тј. искоришћавање универзалних слабих тачака. То би представљало угрожавање живота људи од којих очекујемо да нас саслушају, али и њихових вољених, као и материјалне својине итд.

Какве везе уцена има са темом?

Па, са једне стране и нема, али размисли мало, како је мало-пре речено, људи те слушају тек када чују најгоре што им се може десити, част искреним пријатељима!

Па нису сви људи такви?

Заправо, већина и јесте, сви гледају само своје интересе. Људи ће мислити да су други људи „стока“, само ако им не помогну.

Али сети се људи, нпр. у аутобусу који устају старијима или повређенима.

Па, први пут и јеси у праву, али зар није поента овог дијалога у томе зашто се о уцени може причати овде. Да ли сам у праву? Да. И даље ниси одговорио зашто се прича о уцени, пошто се у уцени не помињу баш лепе речи, а сва врата се отварају претњама и насиљем!

Опет ме не слушаш: Људи слушају само када чују говор мржње. Ретко када слушају после „лепих речи“, а уцена је један од говора мржње.

Мислим да си ипак у праву.

Видите, људи ипак имају различите погледе на свет, дијалог са мојим драгим колегом Александром је чист доказ за то. Није на нама да судимо људима. Можда те људе о којима причамо нешто навело на то. Можда им је неко учинио нешто нажао, нешто веома покварено. Можда им је неко исто то учинио, па су и они изгубили веру у људе, те почели да се понашају исто како су се понашали њихови „непријатељи“. Али ипак, не, не би требало да се понашају тако. Тако шаљу лошу слику свету, својој деци, својим ближњима. Они стварају свет у коме нико не би живео.

**Александар Љубичић,
Иван Јордановић,
Јована Ђорђић,
Урош Зечевић
Зц**

БЕЛЕШКЕ:

ПРОСВЕТНИ
ПРЕГЛЕД

галерија
 КУЛОАР
математичка гимназија београд